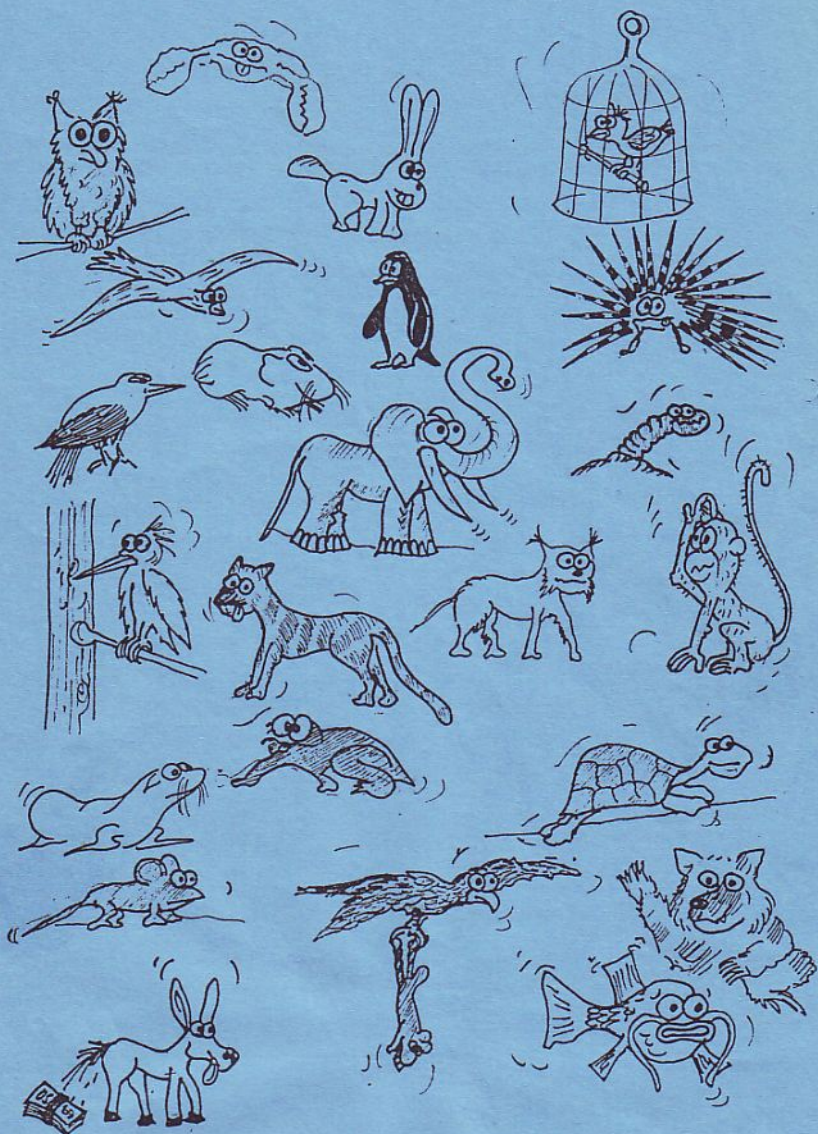

ROČENKA

2000.1

TJ TESLA BRNO - ODDÍL ORIENTAČNÍCH BOHŮ

Kultury tesláků a jejich přátel

Vědci, kteří pozorují divoké Tesláky v přírodě, odhalují u těchto tvorů stále nové způsoby chování a používání nástrojů. Podle posledních poznatků nyní odborníci sestavili přehled, co a jak dělají jednotlivé populace Tesláků v různých částech brněnského regionu.

Názvy jednotlivých kultur
 Tesláků jsou odvozeny podle toho jak dokáží pochlebovat slonovi a jak se zaslouží o svůj osobní růst.

Značky zobrazují, jak často se Tesláci v jednotlivé kultuře uvedeným způsobem chovali nebo jaké používají nástroje:

- všeobecně rozšířené
- většina zvířat ve stejné
- +** věkově nebo sociální vrstvě
- pravidelně jen u několika
- *** jedinců, méně často u všech
- nikdy nezaznamenáno

Roztloukání ořechů - k
 rozbíjení ořechů používají Tesláci dva kameny, jeden jako primitivní kladivo, druhý jako kovadinu

Klacek jako nástroj - k
 provádění otvorů do kůry stromů používají Tesláci kus větve, do které buší kamenem

Lov ternitů - do termiště
 strkají Tesláci tenké a pružné kousky kůry, nalepený hmyz snědí

Sběr mravenců z klaciku -
 Teslák strčí do mraveniště klacik a čeká. Když skupinka mravenců popoleze asi do poloviny klaciku, shme si je Teslák do tlamy

Názvy jednotlivých kultur																						
o s e l n	s k r a b	l a s i c e e	k a n á v e k	ž e n t a l	d a t v e š t o v k a	v l a b s a	ž r y s	d i k o b o s z	h r a b v a v a	ž p o n r á l í k	k á n ě	p a n d a	l a c h t a n	s u m e c e	m o r č e k	m a k a k	s y s e l	m y š	s o v a	p r o t e k č n í t y g r	t u č ň á k	
	+	☐	-	-	*	+	-	-	-	☐	-	-	-	-	-	-	-	*	☐	-	-	-
	-	-	-	-	-	☐	-	-	*	-	-	-	☐	-	*	-	-	☐	-	-	☐	-
	☐	☐	+	-	*	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	-	-	-	+	-	☐	-	-	-	☐	+	-	☐	-	-	-	-	-	-	+	-	+

Názvy jed notlivých kultur

Tesláku jsou odvozeny podle toho jak dokáží pochlebovat slonovi a jak se zaslouží o svůj osobní růst.

Značky zobrazují, jak často se Tesláci v jednotlivé kultuře uvedeným způsobem chovali nebo jaké používají nástroje:

- všeobecné rozšířené
- většina zvířat ve stejné
- +** věkové nebo sociální vrstvě
- pravidelně jen u několika
- *** jedinců, méně často u všech
- nikdy nezaznamenáno

Dobývání morku z kostí -

Tesláci používají dlouhé klacky k dobývání morku z kostí poražených soupeřů

Sezení na listech - Když si má Teslák sednout na mokrou zem, používá jako izolaci dlouhých listů, které rozprostře pod sebe

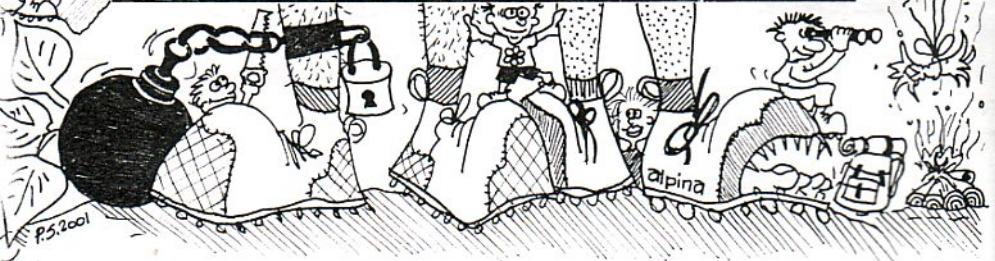
Škrábání - pro škrábání na místech, kam si nedosáhne rukou. používá Teslák velkého kamene nebo klacku

Orientační běh - ve volném čase pobíhá Teslák po lese a hledá červeno-bílé lampióny

Házení - Teslák dokáže hodit kamenem nebo kusem dřeva na cíl. Nutno dodat, že se třetí málokdy

Názvy jednotlivých kultur

o s e l	s l o n	k r a b	l a s i c e	k a n á r e k	ž e l v a	d a t e l	v l a š t o v k a	ž a b a	r y s	d i k o b r a z	h r l u b o š	ž l u v a	p o n r a v a	k r á l í k	k á n ě	p a n d a	l a c h t a n	s u m e c	m o r č e	m a k a k	s y s e l	m y š	s o v a	p r o t e k č n í	t u č ň á k	
-	-	-	-	-	-	+	☐	-	-	-	-	-	-	-	-	*	+	☐	☐	+	+	-	+	-	-	
☐	+	+	+	*	*	*	☐	*	☐	☐	+	+	+	*	*	*	+	☐	☐	+	☐	+	*	+	☐	
-	-	-	-	-	+	-	-	-	+	*	-	-	-	-	-	☐	-	-	-	-	-	-	-	-	+	
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	-	☐	
-	-	*	-	-	+	-	-	-	-	-	-	-	-	☐	*	-	-	-	☐	-	-	-	-	-	+	

Obsah

Věta úvodem	1	Etr Ejček
Dresy a to ostatní	2	Ědek Ejkal
Okénko mladých básníků a raperů		
<i>Řidič</i>	3	<i>Adek Ech</i>
<i>Zážitek z cesty z Tišnova</i>	3	<i>Adek Ech</i>
<i>R A P</i>	3	<i>Obáci Osefa Ulera</i>
Váš oddílový přebor (aneb proč náš Martin nedělá orientační běh)	5	Iva Ondřejová
Ke článku „Proč náš Martin nedělá orientační běh“	7	Iva Ondřejová
Okénko Ivy Ondřejové I	9	Iva Ondřejová
Okénko Ivy Ondřejové II	10	Iva Ondřejová
Okénko Ivy Ondřejové III	10	Iva Ondřejová
Okénko Ivy Ondřejové IV	11	Iva Ondřejová
Noční směna od deseti do dvou	14	utor eznamý
Trenéři já s Vámi nesouhlasím XIII.	15	Ikuláš Aroška
PULP FICTION aneb Historky z orientáckého podsvětí	18	Obáci Osefa Ulera
Pravidelnost na P	25	Andílci a Orostenky
Půjdu radši trénovat lyžaře běžce	28	Avid Ab a Omo
Výsledky oddílového přeboru (Olomučany, Rudice)	31	Ořadatel
Výsledky oddílového přeboru (Veverské Knínice)	32	Ořadatel
Kultury tesláků a jejich přátel	34	Etr Ejček

Věta úvodem

Vaření čtenáři,

jelikož vaše tělesná teplota vlivem netrpělivého očekávání vydání ročenky zajisté stoupla na potřebných 100°C, věte, a proto je tato dvojročenka sestavena tak, aby jste na začátku trochu ochladli a postupně při předčítávání (nejlépe hlasitě a před publikem) začali opět zvyšovat svoji teplotu na původních 100°C a dostali se do potřebného varu, který vám nejen pomůže překonat letošní chladnou zimu, ale udrží vás v napětí do vydání ročenky další, která ovšem vůbec nemusí vyjít, neboť se nedostává pisatelů článků veselých, které jsou pro vydání ročenky nepostradatelné, a proto neváhejte probublujte do literárního popředí našeho stárnoucího oddílu orientačního běhu.

Rozvařený pisálek

Dresy a to ostatní

Nechci hodnotit, zda máme pěkné dresy a overaly. Nevím. Asi pěkné jsou. Jedná se mě ale o jinou věc. Jsou dresy a overaly skutečně to, co dělá oddíl oddílem, partu partou, kolektiv kolektivem (jako za socialismu, co?) atd. Struktura oddílu se mění. Oddíl stárne. Víme to všichni. Nevím, jestli má oddíl dost peněz nebo málo. Nevím jaká je nyní situace, co se týče práce v oddíle a pro oddíl. Jedno vím zcela určitě: oddíl OS TESLA BRNO nemá mládež.

Nevím zda, energie vložená do návrhu a pořizování dresu a overalu, nechybí náhodou při náboru a trénování mládeže. Nikdy se nezřeknu ze zodpovědnosti za vzniklou situaci. Nyní přecházím do pasivity. Protože mě chybí něco, co mě dříve pomáhalo v této "práci". Důvěra vedení, úcta k této činnosti a ohleduplnost ostatních. Možná budeme mít nejbohatší oddíl v republice, možná budeme mít nejhezčí dresy a overaly, možná, že získáme nejvíce titulů ve veteránských kategoriích, ale podle mě, PAVLA SMEJKALA, to nemůže být snažením a cílem oddílu. Možná se mylím. Možná, že většina oddílů nesouhlasí, v tom případě se moje cesta velmi odklonila od cesty oddílu a už se asi nepotká. Letitý spor mezi mou osobou a ostatními z vedení je, co bylo dříve: slepice nebo vejce. Co má být dříve: vyrovnaný zastup trenérů, čekajících na svěřence. Nebo nesourodá kupa dětí a dva tři nadšenci s PODPOROU ODDÍLU v zádech, dělající svou práci. Čekání na zázrak se nevyplácí.

Při svém prvním kurzu trenéra se mě Zdenek Lenhart zeptal: Co musí trenér, který chce trénovat, co musí udělat nejdříve? Nejsem žádný Einstein, ale na tohle jsem odpověděl správně. Pokud nevíte mě, Bezejmennému, tak věřte alespoň jemu, Kapacitě. Nestálo by to za to?

Hodně času jsem strávil přemlouváním o pomoci při trénování. Hradba byla a je hrozivá a odpovědi až směšně stejné: Nemám čas, práce mě vytěžuje, rodina zabere všechn čas, mam existenční problémy, musím splácet dluhy atd. Mě z těchto odpovědí vypadá jedna podstatná věta, která smaže vše předešlé, věta, která se říká bez přívlastku: Já trénovat nechci, já pomáhat nechci. Jinak bychom přece neměli čas a prostředky na "košandy", "sqaushe", "fotbálky", "pařáky", hospody a já nevím co ještě. Soudit nemohu a nesmím, protože k tomu nejsem povolán. Ale, ať si každý sám přehraje a posoudí svoje výmluvy, odpovědi. Je mi jasné, že doba mění lidi. Nyní chce každý utrhnout vše pro sebe. Já, já, já. "Jackovani" se stává velkou módou, ale ona je i druhá strana. Co kam vložíme, kam usměrníme svoji činnost, energii, trochu svého já, to se nám vrátí. Ne hned a ne ve formě, kterou nyní vkládáme a kterou bychom potřebovali. Ale určitě se vrátí, jsem o tom přesvědčen a je to moje přesvědčení.

Rok 2001 byl pro mě velkým zklamáním. Ale přece jsem se dočkal jedné krásné věci. Člen Tesly, u kterého jsem byl od mala až po teď, běžel MS. Byla to moje určitá meta v trénování, ne ale cílová a ne dominantní. Nyní mohu s čistým štítem i svědomím odejít. Myslel jsem, že bych se mohl vrátit k mládeži, ale ... Vážím si lidí, kteří třeba neběhají elity, neběhají v krásných dresech, nenosí krásné overaly, ale pomáhají a dávají něco ze sebe do OB. Pro druhé. Prostě nikdy neběhám v dresu Tesly (taký nemám rád uniformitu, tu jsem si užil na vojně). Vyjadřoval jsem, vyjadřuji, a chtěl bych vyjadřovat svoji příslušnost k oddílu jinak.

V roce 2001 jsem byl na jediné velké akci. MS ČR ve štafetách a družstvech. Z hlediska oddílu byla perfektně zorganizována. Výsledky byly. Tak proč nejsem moc spokojen. Škoda, že výprava Tesly několiknásobně převyšovala velkém ostatní oddílové výpravy. Škoda, že takto perfektně neumíme zorganizovat účast i pro děti na OŽ. Škoda, že ... Možná, že se všichni polkáme v senior pořadu: "Ještě jsme tady". Možná to i pí OB. Ale bude to beze mě, já vidím smysl činnosti oddílu a práce v něm a pro něj v něčem jiném.

programátor Děda, Pavel Smejkal

P.S. Autor se nemínil svým článkem kohokoliv dotknout, neměl na mysli žádnou konkrétní osobu. Pokud se ale někdo v článku shlédne, tak to asi ...

Okénko mladých básníků a raperů

Řidič

Být tak řidič autobusu někde na vesnici,
vlastnil bych autobus, nejhezčí na silnici.
Držel bych volant a vozil důchodce,
nedával přednost na přechodech pro chodce.
Měl bych svou rezervu od firmy Barum,
na každé konečné chodil bych na rum.
Jezdil bych na trase Tišnov - Lomnice
a všem těm starým lidem z vesnice
řikal bych: Tak to je šestnáct kaček.
Jezdil bych jinak, než podle značek.
Jezdil bych rychle a koukal po lese,
od drben věděl bych, co na vsi děje se.
Umřel bych nestarý s volantem v břiše,
báby by plakaly na pohřbu tiše.

Zážitek z cesty z Tišnova.

Když jsem jel z Tišnova rychlíkem,
tak v Čebíně, kde to nezastavuje,
jsem viděl psa, jak drbe se za uchem
a blechu si asi vytahuje.
Uvidím jestli tam bude příště znova

(napsal Adek Ech – podzim 2000)

R A P

1.

Šel jsem po Keníku
A potkal jsem tam Vacigi
Říká že jde na nákup
Kde prej mají sraz s Kacigi

2.

Prej je dneska večírek
Kde bude aj Hacigi a Ecigi
Důvodem je oslavit
Že mapovat jel Ecigi

Ref 1.

Ecigi, Vacigi, Ecigi a Kacigi
To je rodinka z Kéníku
Která běhá oběčka
Za brněnsky oddily

3.

Přišel jsem tam s Hacigi
 Otevřít přišla Ecigi
 Pizzu pekla Kacigi
 Na vše dohlížela Vacigi

Ref 2.

Malá Gaga, velká Gaga, Tyča, Ůre, Plech
 To je jen pár pařících co sem přišli dnes

4.

Na večírku byla asi stovka duší
 Ecigi to asi solva stěží tuší
 Mapuje si v klidu pole, lesy, hroudy
 Zatímco mu bejvák demolujou Rowdy

5.

Ecigi si odmyká
 A diví se velmi
 Z účastníků večírku
 se staly divé šelmy

Ref 2.

Malá Gaga, velká Gaga, Tyča, Ůre, Plech
 To je jen pár pařících co sem přišli dnes

6.

Vacigi se probouzí
 A vysvětluje hned
 Ecigi však omdlévá
 A potřebuje led

7.

Odcházíme z večírku
 Než Ecigi zjistí
 Že má z baráku fašírku
 Nonstopáč to jistí

Ref 1.

Ecigi, Vacigi, Ecigi a Kacigi
 To je rodinka z Kéniku
 Která běhá oběčka
 Za brněnský oddíl

(Zobáci – oddílový přebor 2000 – Rudice)

Váš oddílový přebor (aneb proč náš Martin nedělá orientační běh)

Vážení členové,

někdy koncem září jsem se od své dlouholeté kamarádky Lenky Hermany dozvěděla, že se její syn začal asi před třemi lety věnovat orientačnímu běhu a že mu tento sport doslova učaroval. Mám rovněž dospívajícího syna a již delší dobu se s manželem snažíme vybrat sport či koníčka, který by se našemu Martinovi líbil. Oba si totiž myslíme, že v právě tak zásadní etapě života jednotlivce, jakou bezesporu dospívání je, by se měl každý mladý člověk věnovat nějaké plynohodnotné, ducha rozvíjející aktivitě, díky které by se vyvaroval zhoubných vlivů drog (a je opravdu jedno, jedná-li se o tzv. drogy měkké či tvrdé - já osobně mezi nimi nevidím žádný rozdíl) a jiných deformantů. Ono se totiž nakonec také téměř vždy ukáže, že právě ty zkušenosti, které jedinec v tomto období získá, bývají tím nejzásadnějším, co působí na utváření jeho osobnosti, ale to už bych asi opakovala staré pravdy a to opravdu nechci.

Výše zmíněná fakta měla hlavní podíl na tom, že jsme připadli na myšlenku, přihlásit Martina do oddílu orientačního běhu. A protože jsme nechtěli, aby přišel do úplně neznámého prostředí, rozhodli jsme se právě pro váš oddíl, tedy Teslu Brno. Členem vašeho oddílu je totiž syn Lenky Jirka. Avšak ještě před tím, než Martina přivedu, jsem chtěla toto prostředí poznat osobně. Snad pro vlastní klid, opravdu nevím. Problém ale tkvěl v méj pracovní vytíženosti během všedních dnů, a tak se varianta, že bych se dostavila na některý z tréninků, jevila jako naprosto neuskutečnitelná. Když jsem se s tímto svým problémem svěřila Lence, dostalo se mi zajímavé až překvapivé odpovědi, která mě dilema vyřešila. Poradila mi totiž, abych se zajela podívat přímo na přebor tohoto oddílu. Informovala mě, že se koná ve dvou dnech a že večer mezi jednotlivými etapami, bývá vyplněn společenským programem, jehož náplní je vyhlášení nejúspěšnějších sportovců oddílu, hraní scének a společenských her. Tento nápad se mi velmi zamlouval a okamžitě jsem si do svého diáře poznačila místo a datum konání této akce.

Bohužel se v den, kdy jsem se hodlala na váš přebor vypravit, v naší rodině vyskytly určité komplikace. Asi není příliš vhodné, abych se o nich zmiňovala v dopise adresovaném cizím lidem, ale snad jen tolik: byly vážné, velmi. Nicméně jsem nakonec do Bobrůvky vyrazila. Nestihla jsem to však na 18:00, kdy, jak mě Lenka informovala, program oficiálně začíná a na místo jsem dorazila až kolem půlnoci. Mezitím jsem ovšem stačila projet celou vesnicí tam a zpět. Když jsem totiž napoprvé projížděla kolem místního sálu, linul se z něj neskutečný hluk a v hloučcích před vchodem postávaly skupinky značně podnapitých lidí. Poté co jsem si své informace ověřila u místní starostky a zjistila, že zde žádný jiný sál není a že ten, kolem něhož jsem před patnácti minutami projela, si skutečně pronajala „nějaká partija z Bma“, jsem se s obavami vrátila zpět. Pro jistotu, abych nebudila pozomost, jsem své auto zaparkovala asi dvě stě metrů od sálu u autobusové zastávky. Těch dvě stě metrů, jež jsem musela urazit pěšky, mi jakžtakž pomohlo znovu nabýt vnitřní rovnováhu.

„Co chceš kočkol!“ oslovil mně asi dvacetiletý mladík a hned se nabídl, že mi ukáže kočkodana. Dříve než jsem mu stačila jeho záměr rozmluvit, ze sebe začal vyrážet ryk, který pravděpodobně považoval tomuto živočišnému druhu za vlastní. Snažila jsem se ho nějak zastavit a domluvit mu, aby s ryčením skoncoval, ale nepěstal dokud si pro něj nepřišla celkem sympatická blondýnka, která zřejmě byla jeho partnerkou. Avšak ještě než jsem se stačila vzpamatovat, se kolem mě profilil asi čtyřicetiletý muž atletické postavy. Pod paží držel bob a doprovázela jej halekající skupina mladistvích. Vyběhli z předsáli ven a muž si položil svůj bob nad schody, které vedly ke vchodu. Vzápětí se na něj obkročmo posadil a jal se tyto schody, za hluchého povzbuzování svých alkoholem povzbuzených přátel, sjíždět. Mé ohromení dosáhlo vrcholu, když jsem

rozeznala, že to co vykřikují nejsou pouze jakési prvosignální zvuky, ale že z nich lze vyčíst oslovení – „Před-se-da! Před-se-da!“ Ve chvíli kdy se muž pro velký úspěch chystal svoji jízdu zopakovat, vyšel ze sálu další mladík. S halasným: „No ovšem!“ které přešlo do neurčitěho syčení se připojil ke skupině. Jelikož se zdálo, že nikdo z nich moji přítomnost až dosud nezaznamenal, odvážila jsem se vstoupit do budovy. Prošla jsem předsálím, ve kterém byly bečky s pivem, jež se ovšem také hojně vyskytovalo i na podlaze, a nahlédla do sálu. Právě zde probíhalo nějaké představení, tedy přibližně to, co má kamarádka Lenka ve své naivitě označila slovy scénka. Na pódiu se po sobě váleli dva mladíci, z nichž jeden byl oblečen do holčičích šatů, a imitovali pohlavní akt, a to i přesto že si jich nikdo z lidí tančících pod pódiem nevšímal. Už toho na mě začínalo být opravdu příliš, ale přesto bych snad ještě zůstala. To by se ke mně ovšem nesměl opět přimotat onen ryčící mladík a nesměl by mi začít podruhé předvádět své číslo s kočkodanem. Přehodila jsem si přes rameno svoji kabelku, již jsem před tím, v domněnii že snad zůstanu, odložila na jednu z mála pomazánkou neznečištěných židlí a odebrala se ke svému autu. Venku před sálem se myslím stále ještě zdržovala bobující skupinka a v předsáli nějaký brunet pomáhal k lepší náladě slzami zalité dívce. Nenašla jsem však už v sobě dost sil na to, a to i přesto že jsem povoláním psycholožka, abych se o příčinu její deprese nějak blíže zajímala. Dodnes si to trochu vyčítám a pevně věřím, že se jednalo pouze o přechodný, alkoholem vyvolaný stav.

Na zpáteční cestě jsem v autě hodně přemýšlela o událostech, či snad spíše výjevech, jichž jsem byla svědkem a dospěla jsem k rezolutnímu stanovisku: „Ne, tohle ne, alespoň pro našeho Martina určitě ne!“

Když jsem druhý den v Brně informovala Lenku o tom, s čím vším se předešlý večer v Bobruvce střetly mé smysly, nechtěla věřit svým uším. Doslova děkovala Bohu, že na jejího Jirku seslal nemoc a znemožnil mu tak účast na tomto „slavnostním zakončení“. Lenka samozřejmě také zvažuje, zda je přitohdné, aby Jirka nadále ve vašem oddíle setrval a já za sebe musím přiznat, že s ním její stanovisko plně sdílím.

Závěrem svého dopisu bych chtěla poděkovat slečně Čechové, že mi umožnila jeho otištění ve vaší ročenke a zároveň se tím také omluvit za to, jestli jsem svým příspěvkem nějak narušila její ráz. Nemohu ovšem tvrdit, že bych toho litovala. Doufám jen, že vám tento můj dopis bude podnětem k zamyšlení. Nevedlo by snad vytvoření morálně adekvátního prostředí k nárůstu v počtu nových členů ve vašich fadách? To, že se náš Martin na dráhu orientačního běžce nedá, je z mého dopisu, myslím, patrné.

S pozdravem

Iva Ondřejová

Ke článku „Proč náš Martin nedělá orientační běh“

Bohužel jsem se k tomuto článku dostal opožděně. Je však pravda, že mne vylekal a ovládly mne pochybnosti. Nejen, že jsem nechtěl přijít o jednoho z mála talentů Jirku, který trénuje ve skupině dorostenců a jako jeden z mála se pravidelně zúčastňuje zimních pohárových běhů. Za stejně nebezpečné pro náš oddíl jsem považoval možnost rozšíření těchto informací po Brně a zvláště do konkurenčních oddílů. Nejvíce jsem se obával, že tato informace pronikne i do Centra volného času mezi mládež a budeme mít ostudu. Na druhou stranu jsem se utěšoval tím, že kolegové jistě zachovají diskrétnost. Vždyť i my už roky tajíme, že toto centrum za peníze magistrátu mimo další dotace funguje jako příprava pro Žabiny. Jeden ale neví. Když jsem se v Praze na Svazu OB dozvěděl, že se Žabiny přihlášily k pořádání závodů v roce 2001 společně s jiným brněnským oddílem, ačkoliv ten o tom ani nevěděl a jako prostor nabídl místo, jehož mapu spravujeme my, pochopil jsem, že v našem sportu jde konečně do tuhého a etika musí stranou.

Za této situace byl článek paní Ivy Ondřejové nebezpečným zárodkem dezinformací, ohrožujících náš oddíl. Mnozí funkcionáři mne ujišťovali, že to paní určitě nemyslela tak vážně, že o nic nejde, že je to jen žertík a různě věc zlehčovali. Předseda se tomu dokonce smál a tak jsem došel k názoru, že jeho úsudek je ovlivněn pochvalnou poznámkou o jeho atletické postavě. Konec konců, článek napsala psycholožka a chytře zahrála na citlivou strunu čtyřicátníka.

Nedal jsem na řeči funkcionářů zaslepených přípravou mistrovského závodu na dlouhé trati. Přes přítele ve vedení městské policie jsem zjistil, že paní Iva pracuje v psychologické poradně pro děti a mládež PhDr. Vignatiové. Horší zpráva to ani být nemohla. Kdyby alespoň pracovala v protialkoholní léčebně, ale přímo v dětské poradně! Vybaven pouze slabými argumenty, ale silnou vůlí přesvědčit, vydal jsem se do poradny v Podlesí 13. Paní Iva byla pracovně zaneprázdněna a tak jsme se sešli následující den v kavárně Salve na Lesné. Je to kousek od TJ TESLA a já jsem měl záměr seznámit ji s celým areálem TJ. Shodou okolností jsem dva dny před tím obdržel průkaz člena správní rady TJ, který mne opravňuje ke vstupu do všech prostor a zařízení TJ a hodlal jsem toho využít.

Přišla přesně, oblečena v kostýmku jako sebevědomá podnikatelka. Paní Iva je půvabná žena v nejlepších létech a když při sebejistém stisku ruky pohodila svými nádherně upravenými vlasy, mé odhodlání se rozpadlo jako doutník zamáčkнутý v popelníku. Abych získal čas, poručil jsem aperitiv a jako lehký předkrm šunkové trubičky s křenovou pěnou. Nakonec z našeho rozhovoru bylo docela příjemné odpolední posezení, kde osobní problémy ustoupily do pozadí profesionálnímu pohledu na celou záležitost. Postupně jsme celou věc prošli. Především jsem paní Ivu přesvědčil, že oddílový přebor skutečně není reprezentačním vzorkem naší činnosti. Vyjmenoval jsem naše úspěchy, řady medailí našich odchovanců, rozsáhlou brigádnickou činnost, rozsáhlou práci s mládeží a ohromné úsilí, které tomu již roky šéftrenér oddílu věnuje. Ne nadarmo je každý rok oceněn Správní radou TJ TESLA jako nejlepší trenér. Paní Iva naopak přiznala, že kdyby přijela společně s námi, rozhodně by kolem půlnoci na věc nahlížela jinak. Dokonce přiznala, že i vlastního manžela kdysi přistihla při pozdním návratu v nevhodné situaci a kdyby byla doma včas, k takové situaci by nedošlo. Přiznala také, že její nervozita vyplývala i z toho, že si v odpoledním shonu někde založila brýle a cesta autem v noci za této situace a po neznámých silnicích nebyla snadná. Po předkrmu jsem cítil, že se dohodneme.

Probrali jsme i další její zážitky. Především se mi podařilo vysvětlit, že opilý mladík kočkodanem nemyslel to, co si myslí ona. Řekl jsem jí, že jej ze sprch znám a že rozhodně není v takové situaci, aby mohl to, co si myslí ona, veřejně ukazovat. Vysvětlil jsem, že měl zřejmě na mysli své oblíbené číslo, kdy strčil jazyk za spodní ret, přičapne a s rukama houpajícíma se až na zem poskakováním věrně napodobuje opičáka. Paní Iva řekla „no snad.“ Když jsem viděl, že je nakloněna smíru, nechal jsem si od ní popsat blondýnku, která mladíka odvedla do sálu. Stále a marně jsem totiž přemýšlel, která z našich dívek by to mohla být. Jak už se paní Iva přiznala, neměla své dioptrické brýle a v tom šeru si nebyla jistá. Nakonec jsme se shodli, že podle popisu výšky šlo nejspíše o Jardu Rýgla. Zasmáli jsme se tomu a začali hovořit o agresivitě sportovců. Dospěli jsme ke shodě, že tato agresivita svým způsobem eliminuje možnost, že by mladíci, které viděla na pódiu, byli jinak

sexuálně orientováni. Konec konců bůh ví, co skutečně viděla a zda oba byli mladíci. Diskuse byla ovlivněna její profesionální převahou. Užívala pojmy, které mi říkaly asi tolik co Koperníkův kráter na měsíci. Velmi ji však zaujalo, že se agresivitou sportovců zabývala i správní rada TJ, když řešila, zda sportovce tvrdě trestat za zničené zařízení šaten, sprch a bazénu. Správní rada totiž došla k názoru, že jen agresivní a egoistický sportovec může být průbojný a úspěšný. Rozhodla se škody uhradit z rezervy TJ. Prostě, když mistr republiky prokopne dveře, urve sprchu, dvakrát za rok rozbije v šatně židli, nebo jí přiloží do táboráku, budeme to tolerovat jako nezbytný náklad na dosažení sportovního výkonu. Paní Iva přiznala, že na tom něco je a během hodiny mi přednesla přednášku, která skončila až u Sigmunda Freuda. Ať zbytečně nezdržuji. Po předkrmu, bifteku s přílohou a salátem, sedmičce rulandy ročník 98, zákusku a kávé paní Iva souhlasila s mým návrhem, že to přece jen jejich Martin s orientákem zkusí. Musel jsem jí sice slíbit, že do jeho 21 let nebude zván na oddílový přebor, orientačkový ples a podobné akce. Dohodli jsme se, že Kouře budeme zasílat na její adresu a ona sama rozhodne, co bude Martin číst a co ne. Na oplátku velmi vstřícně přijala náš zvyk dát každému přezdívku a společně jsme pro Martina vybrali přezdívku „Chroustal“. Jak se ukázalo, žádný problém není nepřekonatelný a stejný přístup tedy hodlám doporučit vedení oddílu pro jednání o přípravě Světového poháru s partnery z jiných oddílů. Doufám, že náklady spojené s vyřešením problému mi rada oddílu uhradí. Účet z restaurace na 557,80 Kč (se spropitným 560,-) posílám Šebovi a doufám v kladné vyřízení, neboť jsem pro oddíl udělal maximum.

Ing. Jaroslav Mikoška

Vážení členové,

Je to již rok, co jsem se snažila apelovat na váš životní styl a vaše svědomí dopisem, o jehož uveřejnění jsem požádala někdejší členku vašeho oddílu, slečnu Lenku Čechovou. Bylo mi tehdy velice líto, že někdejší rada vašeho oddílu jeho uveřejnění zamítla, prý s tím, že by se tím na váš oddíl vrhlo jiné světlo, než mu skutečně přísluší. Osobně nevím, co jsem viděla jsem popsala, je možné že mě slohové nadání vše nevystihlo ale za názorem, jenž jsem ve svém dopise vyjádřila, si stále stojím.

Nicméně jsem velice ráda, že mi nová redakce vašeho občasníku poskytla možnost svými názory a postřehy přispívat

Do vašeho "plátku". Velmi děkuji Janu Skříčkoví za poskytnutou možnost a hodlám ji plně využít.

Iva Ondřejová

Okénko Ivy Ondřejové I

Ano milí orientáči,

jsem si vědoma toho, že jste z mých slov zvyklí spíše na zdrcující kritiku své morálky a břítky, jemně nadsazený, oduševnělý a trefný humor s nímž komentují vaše orgie. Nu, ale nechci být jen tou, která v póze pouze poukazuje na chyby druhých, aniž by měla, jak se tak říká, „zameteno před vlastním prahem“. Ano, i já si s přicházejícím jarem uvědomila, že je potřeba vzít ono pomyslné koště do ruky a provést řádný výtěr. Je pravda, že když jsem se kolem sebe rozhlédla, zjistila jsem, že toho k vytírání zas až tolik nemám. Přeče jen však jsem dospěla k závěru, že tu a tam by se případné smítko odstranit mohlo.

Beru tedy do rukou svoji prachovku a odstraňuji ono případné smítko:

Tak před dvěma měsíci jsme měli sraz s kamarádkami z vysoké školy. Čekal nás obvyklý program: večeře (Zapékané pštroší vejce po selsku za 352,60Kč), kaviár (nevím kolik stojí), víno (2dcl 38Kč), povídání s kamarádkami (k nezaplacení). Ano, ani mně alkohol není zcela cizí, piji však pouze v rozumné míře. To však neznamená, kolik ten den zrovna uznám za vhodné! Plně se shodují se společenskými konvencemi. 2dcl je má horní hranice a tu jsem nepřekročila ani toho večera.

Jak jsme si tak s holkami povídaly, všimla jsem si, že u vedlejšího stolu sedí osamělý muž středního věku. Zpočátku jsem mu nevěnovala pozornost, ale mé oči se čím dál tím častěji střetaly s jeho, až se po chvíli stalo, že jsem holky přestala úplně vnímat a soustředila se pouze na ony oči onoho muže. Bylo to jako by do mě vstoupila nová, zcela jiná Iva. A té Ivě se hlavou honily myšlenky jako: „Vždyť ty Ivo seš v podstatě pořádně perverzní děvka. Běž a udělej mu to.No, pěkně jak to umíš!“ Vůbec jsem se ten hlas nepoznávala a jen tak tak, že jsem se ovládla a uvědomila si, že já jsem PhDr. Iva Ondřejová, Csc, manželka svého muže a matka svého syna a ne Iva Ondřejová, perverzačka, která skočí na prvního, i když docela pohledného, muže v restauraci .

Nakonec jsme s holkami zaplatily a rozjely se do svých domovů. A i já jsem odolala nutkání se vrátit a uvědomila si, že můj sporádaný, rodinný život nevydám v šanc jen pro pár okamžiků chlupitého sexu s neznámým mužem. A tak jsem tedy nepodlehla touze, která mě tak náhle a nečekaně popadla a snad i zaskočila. I tak si uvědomuji, že ve svých myšlenkách jsem skutečně zhrěšila.

No jak se říká, o problémech je potřeba mluvit. Doufám, že jsem pár duším alespoň naznačila cestu. A jelikož jsem se doslechla, že některé z vás čekají v blízké budoucnosti zásadní osudová rozhodnutí, chtěla jsem vám navrhnout, zda se také nechcete, než tyto kroky učiníte, v mé rubrice ze svých poklesků vyzpovídat a do svých

nových životních etap tak vejít s čistým štítem. Teď si ale uvědomuji, ono se v té vaší komunitě stejně nic neutají. Proč tedy chodit s dřívím do lesa, že?

Iva

Okénko Ivy Ondřejové II

Vážení členové,

Jsem si vědoma toho, že tato má zamyšlení mají ve svém názvu zdrobnělinu. Mému dnešnímu rozjímání zdrobnělý název však příliš nepřísluší. Mělo by se spíše jmenovat OKNO Ivy Ondřejové, anebo, ještě lépe, Okno jak prase Ivy Ondřejové. A jelikož si nic nepamatuji, nemohu vám ani blíže přiblížit, jakou výplň to mé okno mělo. Co však mohu, je popsat co se dělo před a jak to dopadlo. Plně v tomto spoléhám na vaši diskretnost.

Jak si jistě pamatujete, můj vztah k alkoholu je veskrze negativní. A tento svůj přístup jsem nezměnila ani po této, pro mě velmi trapné příhodě. V minulém čísle vašeho občasníku jsem se vám světovala se svými morálními poklesky. Zapomněla jsem se však zmínit ještě o jednom svém neduhu a tím je silná zapomnětlivost hraničící až s nepořádností. No, a právě tato vlastnost zapřičinila to, co se mi minulý týden stalo.

Miluji bezinkový sirup. Každý rok se sama vypravím očesat těch pár keřů, které nám za domem pravidelně v červnu rozkvétají, abych si zajistila suroviny na přípravu tohoto lahodného moku. Většinou mě obrovitě oči nenasytí zapřičiní, že přecením svoji lásku k tomuto nápoji. No, ale co. Máme velkou spíž a pár lahví na víc se do ní bez problémů vejde. Problém ale je, že ve své nepořádnosti mám ve své bezotěče pěkný bordel. Jednak si lahve neznám a jednak nevěnuji zvláštní pozornost jejich uspořádání. To má za následek, že se mi pak mísí lahve starší s lahve mi novými. Avšak nikdy, až do minulého čtvrtka, jsem s tím neměla žádné potíže. To jsem došla utahaná z práce a už cestou jsem cítila, jak se stupňuje má chuť zpříjemnit si odpoledne pár doušky své laskominy.

Otevírám hlavní dveře od domu, pak domovní dveře, dveře od spíže a to už otevírám jednu z lahví, v níž se víní a blyští můj nejoblíbenější nápoj a doslova na jeden doušek ji vymlasknu. Kříví se mi ústa, chytám se za hlavu a v předklonu se potácím do kuchyně. Vidím Martina, jak sedí u stolu a píše domácí úkol a zkoumavě se na mě dívá: "Mami, není ti něco?"

Ještě se slyším, jak mu říkám: "Tak co šrotíš, kobliho?" a pak se mu svezu k nohám a k jeho údivu mu cucám palec na levé noze. Pak už to bylo jak ve filmu – stříh.

Další co si pamatuji je, jak se nade mnou sklání můj muž, otírá mi zvrátky kolem úst a pomáhá mi na nohy. Ještě dnes mám v hlavě Martinka, jak tam stojí u dveří do kuchyně a vyděšeně mě pozoruje.

"Měla by sis v těch svých sirupech už konečně udělat pořádek," slyším svého muže. Opírám se o něj a snažím se jeho slovům porozumět.

"Víš Ivenko, on ti asi některý z těch tvých sirupů trochu nakvasil. Asi to byla nějaká zapomenutá láhev ještě z doby, kdy jsi s tím teprve začínala. Musela být dost zralá..." a dál už nevnímám jednotlivá slova a nořím se do hlubokého spánku zapomnění.

Pro vás i nadále paní Iva!

Okénko Ivy Ondřejové III

Tak už je to tady. V pátek se vydává vysvědčení a v sobotu jedeme na dva týdny do Itálie k moři. Také bych předem chtěla upozornit, že toto své okénko věnuji spíše ženské části vašeho oddílu. Týká se tématu, které je pro mě, a jistě tak i pro jiné členky, velmi ožehavé. Nejvýstižněji by se snad dalo charakterizovat otázkou: Jsou má nadra dostatečně velká?

Kdysi v mládí jsem si přečetla, že většina mužů preferuje, když velikost ženských prsou odpovídá velikosti jejich dlaní. Zkrátka, „aby byly tak akorát do ruky,“ jak jsem nedávno zaslechla v rozhovoru dvou hochů kdesi ve městě. Snad i z toho důvodu jsem zpočátku o dostatečné velikosti svých krmných těles nepochybovala. První kluk, se kterým jsem se v mládí, ještě před tím, než jsem potkala svého současného partnera, manžela a v neposlední řadě přítele, intimně sblížila, byl totiž brachydaktik. Jenže pak přišel Karel, drsný Karel, s neobyčejnými fyzickými dispozicemi, ale zároveň i s prackami jak lopaty. A tím se započaly mé pochyby. Je pravda, že poněkud ustoupily, když jsem se s Karlem rozešla, ale abych to tak vyjádřila slovy klasika „sémě pochybnosti bylo zaseto“. Snažila jsem se sice uklidnit komickými představami typu, jaké by asi musel mít ruce potenciální přítel mé spolubydlící z kolejí, ale je pravda, že už ani nedokážu spočítat hodiny strávené před zrcadlem v marné snaze pod různými úhly zjistit, zda jsou má řadra dost velká. Jednou se mi zdálo, že ano, podruhé, že nikoli. Nic nepomohly manželovy lichotky ani ujišťování o mé fyzické přitažlivosti. S velikostí jsem od té doby už nebyla nikdy úplně spokojena.

A pak jsem si přečetla, že nezáleží ani tak na velikosti, jako spíše na stavu, tedy na tom, jak jsou má řadra pevná a vše začalo na novo.

No a pak jsem šla po městě a jeden chlap se za mnou oločil a řekl: „No ne, to je teda fakt přdel.“ Vlastně ani nevím, jestli tehdy reagoval na mé pozadí, nebo na něco, co mu zrovna přišlo k smíchu, ale bylo to tu zas. Časopisy, zrcadlo, ověřování a prověřování.

A teď máme jet k moři do Itálie a já se ptám: Mohu se bez obav ukázat před svojí rodinou v plavkách? Obstojím v drsné konkurenci italských samic?

Příští okénko věnuji pro změnu problémům mužským. Přirozeně své závěry podložím důkladnými studii, jak je snad již u mne zvykem.

Iva Ondřejová

Okénko Ivy Ondřejové IV

Vážení členové i nečleni,

To, co vám dnes hodlám nabídnout za příběh, vás nepochybně, abych to tak řekla slovy vašeho kamaráda Houmlese, drsně sesmahne. Toto mé vyprávění se týká události, kterou si snad ve svém životě prožije každá matka, události, která mnohdy bývá v životě jejího syna, má-li jakého, doslova zlomová. Asi už začínáte tušit. Ano, z mého Martina se stal muž. Ne muž jako je můj muž, ale muž jako je třeba syn naší sousedky Roman. Jediný problém je, že dnes se mi zdá, že tato událost byla spíše zlomovou pro mě, než pro Martina.

Jistě si myslíte, a pravděpodobně tak usuzujete z mého povolání a vnímavosti, již jsem vám v těchto svých sloupcích poodhalila, že máme s Martinem velice intimní a otevřený vztah, a že se mi tedy se svým zasvěcením svěřil, ale tak tomu nebylo. Nevím, kolik z vás čte Bravo, zřejmě mnoho ne, ale asi jste je, alespoň někteří, již někdy minulosti otevřeli. Jistě pak vaši pozornosti neušla stránka s titulem „Láska, sex a něžnost“ a skutečnost, že tam mladým, svěřivše se lidem, radil jistý poněkud obtlouštělý a oplešatělý seriózní pán – Dr. Albert, nebo-li doktor Albert, chcete-li. Ano, tak tento pán je mým spolužákem z dob studií. Nechápu sice, jak se tento spíše nekřtuba, který dvakrát opakoval a závěrečnou státnici udělal jen díky shovívavosti zkoušející profesorky, která si od jeho maminky vždy v neděli kupovala rakvičky se šlehačkou, tento bumbrdlík na něhož všichni pokřikovali: „Tak co Albertku, nedal by sis albertku!“, dostal až do redakce tohoto mezinárodního prestižního časopisu pro mladé a především dospívající. No, ale nějak se stalo, tak co. Asi bych vám ještě měla říct, že já jsem s Albertem v konfliktu nikdy nebyla, ale ani ne tak proto, že bych s ním sympatizovala

nebo mě ho bylo nějak líto, ale já jednoduše nejsem tím typem člověka, který ubližuje slabším a bezbranným. No, a protože všichni ostatní ho ponižovali, vypadalo to, že se k němu chovám slušně a tak jsem spolu nějak vycházeli. Dokonce když jsme se pak po letech potkali, to ještě nedělal v Bravu, tak si na mě i vzpomněl a hned se ke mně hlásil. "Nedala by sis rakvičku?" zeptal se mě a ochotně se jal jednu vybalovat z umaštěného ubrousku. S díky jsem tehdy odmítla. No, ale když jsem otvírala obálku, na níž jako jméno odesílatele bylo uvedeno Dr. Albert, tak jsem se zarazila. Nebude se tu zbytečně zabývat líčením svých pocitů, ty si jistě dokážete vybavit sami. Prostě vám tu jen obsah této obálky přeřepišu.

Milá Ivo

Přiliší toho o tvé rodině nevím. Nicméně vím, že máš syna, nevím, jestli je to správné, ale myslím si, že jako jeho zákonná a biologická matka máš právo být o některých skutečnostech informována. Tento dopis se v naší redakci objevil v pondělí, nejsem si sice zcela jistá, zda se skutečně jedná o tvého syna, ale dle obsahu bych si téměř s jistotou troufal tvrdit, že ano. Neber to, prosím, jako že jsem práškač, snažím se pouze informovat. Martinův text otiskneme v příštím čísle, a tak jsem chtěl, aby ses o jeho obsahu dozvěděla spíše ode mě, než ze stránek našeho časopisu.

S pozdravem,
Albert (z VŠ)

No, a pak tam byl přiložený text, který podle rukopisu a i obsahu opravdu musel psát náš Martin:

Ahoj Bravo, ahoj Alberte rozhodl jsem se, že do vaší rubriky přispěju popisem jedny prima akcičky, kterou jsem rozjel, když jsme byli s našima na dovolené. Jako nevím, ale moje matinka je občas docela nervní, takže ta by se to dozvědět fakt jako nemusela, nebo by zas chtěla, aby jsme si někam sedli a hodili řeč a zase by začala něco spikovat o mým alter ego nebo co, a to sou ciny, to se fakt nedá. No, ale k věci. Jako dovolený s našima jsou vždycky dost úlet a taky nuda. Matka furt někde poletuje něco rozebírá a otecko už na to asi rezignoval, tak je jen zticha, pádž asi ví, že když bude držet tlamu, tak že se matka zklidní a nebude tolik mlít. No, prostě fakt krutý. Jako nevzít si sebou hulení, tak nevím. No, ale zas tak bad tahle holidej taky nebyla, protože tam byla jedna roštěnka, která sice nebyla Češka, ale tím líp, aspoň jsme nemuseli zbytečně ztrácet čas tēma kecama okolo. Párkrát jsme sice zahulili na pláži a večer se pomouchovali, zase na pláži, ale to bylo až do posledního večera všechno. Jako byla dost dobře vybavená, to jako v klidu, ale po těch pár zmuchlaných večerech jsem začal filovat, že už jsem aji docela zralý na to abysme v našem vztahu udělali další krok = na svoje první číslo. Tuhle borku už nikdy nevidím, tak co. Matka se to taky nedomákně, už zase vídím ty její voči a jak říká: "Tohle je jedná z nejzásadnějších událostí v tvém životě, Martine!" a bla bla bla bla bla.

Jasně zásadní, je mně jako 16 tak už bych asi jako chtěl to trochu rozjet, ne? Docela jsem se na ten večer vhodil. Špíchl si trochu otčím parfému za slíponě a bimoně a šel pustit, jak se tak říká "šaška do manáže", že? Nejsem žádný zkušěnáč, teda ty girl jsem to neřek, nejsem blb, ale nakonec to zase tak složitý není. Spíš mně přišlo, že naše těla fakt jako ví, co dělat. Ani to nebolelo, teda asi spíš jenom mně, jen škoda, že jsem před tím zahulil, protože si to nějak pořádně nemůžu vybavit a bojím se, že příště s nějakou jinou kočenou nebudu vědět, co dělat.

Takže: Alberte, napiš mně, plíš, něco jako návod, jak TO mám nejlíp dělat. Přikládám ti tady adresu, takže to nemusíš tisknout to toho vašeho magu, protože každéj to taky vědět nemusí. Jinak, tohle mý, tenkrát poprvý kládo otiskni, jako fakt, to jako docela šlo, až na to, že si to moc napamatuju. Jinak se drž, draku, a buď v pohodě.

Martin z Brna

PS: Adresa je na druhý straně tohodle šítu.

Tak, teď už asi dokážete pochopit mé zděšení. Vůbec jsem nechápala, kromě toho že vše do posledního detailu sedělo, že by tohle mohl napsat náš Martin. Dozvěděla jsem se příliš mnoho. Kouření marihuany jsme prodiskutovali a po vzájemné dohodě jsme všechnu marihuanu, která se vyskytovala v našem bytě a u babičky, spálili. Martin se mi omluvil za to, jak o mně ve svém dopise Albertovi mluvil a já se na oplátku snažila

a snažím nějak přijmout a akceptovat i jeho postoj, ačkoli je to pro mě velmi složité. Také teď čtu knihu od Leonarda Burgha – Rodič svému dítěti psychologem a snažím se přijít na způsob, jak Martinovi pomoci. Je před námi složité období. No, ať se máte lépe a příště snad opět na stránkách vašeho občasníku. Iva.

PS – pro zvědavé: Řetěz supermarketů Albert nevlastní doktor Albert, ale jeho bratr Mgr. Albert, který převzal rodinný podnik po mamince. Ten se zjevně od dob našich vysokoškolských studií poněkud rozrostl.

TŮ JSEM DNES SKOLIL VELKÝ
ZVÍŘE, ANI NESTIHL VYNDAT
OBČAN KU.

Noční směna od deseti do dvou

Uspav ženu a děti, vyrazil jsem o půl desáté k letadlu. Tam se kromě populární dvojky Mouřa–Lev objevila i poměrně netradiční Bleriho skupinka (exlyžařka Laďka a mladá Strejda). Noční výbava jednotlivých členů byla velmi pestrá a budila zájem okoljdoucích čumilů. Mě Bleri půjčil reflektor SILVA, běžně používaný nějakým mistrem zeměkoule v orientáku (byl k tomu na záda batoh baterií - když jsem tím zasvítil na auto v protisměru, tak na mě blikali ať přepnu na potkávačky). I ostatní měli (kromě Lva) nějaké čelovky a tak jsme vypadali jak speleologická výprava. Také oblečení bylo nejtrůnější – od Bleriho krátkých rukávů (tipovali jsme, kdy mu začne být zima a bude somrovat nějaké triko) přes Laďčiny reflexní nášivky (s kterými vypadala jako motýl) až po Lvovy chatařské montérky (v kterých mu rozhodně zima nebyla). Kočičím žlebem se dalo vyjet takřka poslepu a tak většina šetřila baterky na následný sešup. Bylo dost teplo a hlavně dusno (před ranním deštěm) a tím pádem i potno – zejména molitanový polstrovaní úchytu světla na Mouřově hlavě se dalo ždímat. Od Říšovy studánky dolů jsem nasadil denní tempo a vjemy byly nezvyklé - poměrně úzký úhel pohledu, občas mihnoucí se podivný stín, "neviditelné" hrboly pod koly.... Za mnou jedoucí soukolodruzi si stěžovali na prach (bylo hodně sucho a osvěcené zvlíčené částečky imitovaly mhu), ačkoliv vzhledem ke zpoždění, se kterým se objevili pod kopcem, si myslím, že všechn prach už byl dávno usazen. V tempu jsme pokračovali dál – přes Hvozdec do Javůrku. Cestou do sebe trochu ťukli Leo s Igorem (tak si ti dva říkali, vážně), protože se lekli, když jsem za nima zapnul svůj halogen (mysleli, že jede TIRák).

Po nezbytné údržbě strojů před sjezdem k Bílému potoku (výměna vybitých baterií, ...) nám Bleri z pozice své nové funkce rozsvětlavače (vadilo mu, když neviděl ty před sebou) všem zapnul zadní blikáče a mohlo se jít na to. Po již obvyklém předčasném odbočení v údíne jsme slítili dolů jako ptáci (kritický byl moment, kdy proti nám stoupaly nějaké poplašené kruty – moc nechybělo, a mohla být pečinka). Za orlem Mouřou se nejdéle na paprscích jeho světlometu přizívoval sokol Leo (v cíli +1:00). S odstupem se pak dokodrcali ostatní ptáci - havran Petr (+2:00), kos Bleri (+3:00) a na jistotu jedoucí holubice Laďka (+3:30). Zkontrolovali jsme, jestli na Šmelcovně dodržují policejní hodinu a začali stoupat na Maršov (nahoru jsme vyjeli v opačném pořadí než dolů, zejména oriům nějak ztuhla křídla a do kopce jim to nelítalo). Kolem Maršova jsme si začali uvědomovat fakt, že jízdou ve tmě dochází k zkresení odhadu času a uražené vzdálenosti – některé pasáže nám uběhly subjektivně velice rychle. Po krátké poradě nad další trasou jsme se přes poměrně výhodný čas rozhodli výrazně neprodlužovat výlet (ono by také mohlo dojít k únavě z ospalosti nebo hladu). Přes jedno milné zatočení se mi podařilo poprvé v životě trefit pěknou cestu do Maršovského žlebu.

Nepodařilo se nám sice setřást Bleriho (jeho úpěnlivé volání: "Děcka, kde jste?" jsme neslyšeli, ale přesto nás nějak vyčmúchal), zato se nám předvedla v plné kráse místní lištička (její oči svítily jako dva drahokamínky a byla tak fascinována světlem, že se nechala málem přejet). V blátlivém brodu přes potok se nikdo nevymázl (já jsem ho nějak nepostřehl, tak jsem ho prolítl bez brždění). Pak jsme se poněkud zdrželi proplítáním invazi ropuch, ale stejně jsme furt drželi slušný čas.

Poslední kamenítej padák z Lažánek uběhl hrozně rychle, ale stál za to (přesto, že mě trochu vadly brzdy). Naplnění úlevou, že se nikomu nic nestalo, jsme se začali profakovat domů. V Bytšice U kocoura jsme si dali pivo/limo a snědli něco malého (čokoládu, oplatky či kus salámu) a již zvolna pokračovali dál. Rozvážně jsme absolvovali levý břeh Priglu (některé úseky rozbité tak, že ve světle lamp připomínaly měsíční krajinu), dali si kofču na hrázi a sbohem v Komině. Mně se ještě podařilo nepřejet ježka (u víceúrovňového křížení v Žabínách). Když jsem ve dvě odemykal garáž, tachec ukazoval 55km. Jako prověrka sil a materiálu před nočními brody to celkem šlo. "Howg".

(Autor je dublěrem J. P. Belmonda – napsáno den po té léto 2001)

Trenéři, já s Vámi nesouhlasím XIII.

Volně navázání na slavnou sérii článků: Návrh nové organizace tréninků, Trenéři, já s tebou nesouhlasím, Trenér má vždycky pravdu III, Odpověď na článek Trenéři, já s tebou nesouhlasím, Jak děláme světový pohár 2002, Rada, K článku „Rada“, Ing. Zabloudivá a členové rady oddílu OS TJ TESLA Brno, Jardo!

Pro zájemce k dispozici na emailové adrese trenerjane@volny.cz - Heslo: marcelus

Nejsem si zcela jist zda mi přísluší, abych se také zapojil do debaty o metodách trénování, ale vzhledem k tomu, že už mi třičtka skoro visí na krku (tím nemyslím manželku), rozhodl jsem se přijít také se svým otevřeným ohněm do muničního skladu.

Myslím že nemusím zmiňovat své závodnické ani tréninkové úspěchy. Žádné nemám, toť jen na okraj. Vyděme tedy z předpokladu, že je každý můj čtenář zná, no a pokud by se náhodou našel i takový ignorant, což neočekávám, tak ho odkazují na publikace uvedené za tímto článkem, abych byl tedy exaktní - publikace (1) strana 12, odstavec vpravo dole, věta 6, písmena 24 až 36, publikace (2) strana 1 až 4, publikace (3) celá!!!, publikace (4) řádek 526, myslím, že se není za co stydět.

V našem milovaném Kouři trochu ustaly tvůrčí diskuse o věci zvané „úspěch OB TESLA Brno“. Po přečtení několika článků v Kouři jsem jeden rok chodil a přemýšlel, zda tuto diskusi rázně obnovit, nebo zda mám být „loajální“ k radě oddílu, již jsem členem, zvláště, když jsem se jednání z důvodů pracovního zaneprázdnění neúčastnil. Zvažoval jsem, zda se nemýlím. Zda se nejedná o můj subjektivní názor, který je chybný. Zda neblbnu. Prohrábl jsem si zbytek svých vlasů a vrátil se na stránky již hodně zaprášených metodik a publikací (seznam publikací je uveden za tímto článkem).

Abych neležel jen v knihách, vybral jsem dva „reprezentativní úředníky“. Jeden byl na MČR v běhu na lyžích v Horní Braně v kategorii nejmladších žáků desátý, druhý třicátý. Od Olafa jsem v Komině zapůjčil stadion s umělým pažitem, udělal okruh v terénu podle metodiky Pedersona a Andrewsena, pronajal loděnici Tesly i s přilehlými plážemi a tyto dva „zkušební úředníky“, jsem prohnal řadou testů. Po tom všem si dovolím pronést tvrzení v tradičním českém pojetí přípravy orientačních běžců přímo kacířské:

Mapový ba ani běžecký trénink není základem přípravy výkonnostního orientačního běžce, nikdy nebyl a nikdy nebude!!!

Postavit základ tréninku oddílu na této dílčí mapové a běžecké části přípravy OB je koncepčně chybné. Než však toto své tvrzení doložím argumenty, považuji za nutné předložit můj vlastní pohled na rozdělení členské základny oddílu:

V principu se dělí na ty,

- 1) kteří chtějí být dobří a něco pro to dělají, ale nemají na to,
- 2) na ty, kteří si myslí, že by byli dobří, jen kdyby se jim chtělo a
- 3) na ty, kteří nemají potřebu trénovat, aby byli dobří, protože se cítí být hvězdami i bez toho

Tomu naprosto rozumím. Dokonce to považuji za skvělé, protože členové posledních dvou jmenovaných skupin tvoří v oddíle zázemí, atmosféru a především jsou většinou z řad vlastních odchovanců, nebo alespoň místních. Bez nich by nebylo možné pořádání závodů a jiných akcí. Úhrnem je vidíme na oddílovém přeboru a plese OB, kde je jejich účast rozhodně větší než na závodech v průběhu roku. A proč ne? Když si splní své povinnosti k oddílu.

První skupinu tvoří ti, kteří mimo lásku k OB mají vnitřní touhu soutěžit v různých úrovních daných vělí, věkem, možnostmi a třeba i zdravotním omezením. Jsou to však všechno duši „soutěžáci“ s různým stupněm motivace, úsilí a sebekázně. Tato skupina je zřejmě ta, kterou se snaží rada oddílu v Kouři oslovit, neboť

oslovovat skupiny ostatní je marné jak dostavování Komína svépomocí. Z pohledu článku trenéra v Kouři č.1/2000 lze tedy tuto skupinu soutěžáků rozdělit dále na čtyři části:

- 1) Ti co mají slabou fyzickou i mapu a navíc jsou hloupí a unavení podle mne cca 80%
- 2) Ti co mají slabou fyzickou a dobrou mapu a navíc jsou unavení podle mne cca 10%
- 3) Ti co mají dobrou fyzickou a slabou mapu a navíc jsou hloupí podle mne cca 10%
- 4) Ti co mají dobrou fyzickou i mapu podle mne cca 0%, převedeno z řech čísel se nyní takový jedinec v našem oddíle prakticky nevyskytuje

Samozřejmě, že všechna posouzení jsou relativní, ale řekněme, že utřídění vychází ze vzájemného porovnání této skupiny. To znamená, že v každém oddíle OB je procentuelní rozdělení jiné. Už první pohled napovídá, že z těchto čtyř skupin pouze č.1 a 3 by měly upřednostnit mapový trénink před ostatní přípravou. Podíváme-li se však do poznatků zkušenějších a především lepších, zjistíme, že skupina č.2 a 3 musí začít přípravou fyzickou, ale skupiny č. 1 a 2 jsou unavené, tudíž musejí začít aktivně odpočívat a skupiny č. 1 a 3 jsou hloupé, tudíž s tím se nedá nic dělat.

Otestování dvou úředníků testem podle metodiky Olafsona o 6 položkách, testem na dráze, v terénu a na loděnici trvalo přes tři hodiny. Bylo jasně potvrzeno, že výkonnost před fyzickým tréninkem byla daleko vyšší než po tréninku a dostala se na předchozí úroveň až po celovečerním intenzivním odpočinku v sanatoriu U Olafa. Kdo to zvládne při dvaceti a více lidech, aby z toho nebyla spartakiáda? Olafson říká že 6 závodníků na jeden účet je maximum. Já říkám, že pět je až dost i pro vedení jednoduché statistiky. Nemluvě o tom, že závodník má mít před odpočinkem jasno, co ho čeká. Je velmi těžké „upéct“ odpočinek pro víc jak 6 závodníků, pokud z něj nemá být jen společenská událost, která začne hodinovým slézáním se na loděnici a diskusí, jak se vlastně dnes odpočívat. To je na prd. Bez rozdělení do malých skupin vedených alespoň zkušeným závodníkem, odpočinkových plánů a kontroly odpočinku se vyšší kvality nedosáhne. A to nelze udělat plošně, nebo záměnou skupin. Odpočinky budou stereotypní a nebudou na sebe navazovat. O jaké kontrole odpočinku pak mluvíme, když jeho růst ani řádně nepřipravíme?

Tak a teď ty slíbené argumenty. Jsou stejně staré jako diskuse o tom, zda je lépe odpočívat objemově, či intenzivně. Jako vždy je pravda kompromisem. Když už jsem to nakousnul, já jsem pro odpočinek intenzivní. Proč. Protože OB je sport v němž se vrcholu dosahuje rozhodně později než v gymnastice a trénink tělo opotřebovává, ba přímo ničí. Nejsou výjimkou únavové zlomeniny ve dvaceti letech. Druhý důvod vidím v tom, že dnes mladí lidé mimo sportu budují svou kariéru a tím je pro sportovní růst limitován čas, který tomu mohou věnovat. Proto je třeba odpočívat intenzivně. OB totiž není sportem, na němž lze zbohatnout, a nikdy jím asi nebude.

V roce 1992, kdy spatřila světlo světa uvedená metodika Olafsona, vyšla v Norsku knížka Andrewsena s názvem „Odpočivej v pokoji“. Tato publikace svou precizností a pečivostí má šanci stát se výchozím materiálem pro práci trenérů v oddílech. Odstraní hledání a objeovávání již objeveného. Rovněž neobsahuje nic nového, ale svou uceleností a rozsahem má naději stát se „biblí“ trenérů. Do češtiny byla pečlivě z norského originálu „Requiescat In Pace“ přeložena Ing. Kolouchem. Za to díky. Už v překladu názvu se však i zde projevil vliv „české školy“ a z „R.I.P.“ se stal v Česku „Odpočivej v pokoji“. Rozdíl v pojetí trenérů se pak v praxi ukázal na svazích Skotské vysočiny v okolí Invermessu v roce 1999. Knížka norských autorů totiž v poměru jednotlivých složek přípravy orientáka přisuzuje práci s mapou a fyzickému tréninku ještě menší místo než citovaná metodika Olafsona (cca. jen 10%).

Skupinovým „šmrdláním“ se s mapou po lese s úrovní tepu vysoko nad klidovou hladinou se tohoto cíle nedosáhne! Je potřeba se naučit odpočívat, odpočívat můžete takřka všude i během jiných činností, třeba v práci, tím, že jí pouze předstíráte, čím vyšší postavení v práci máte, tím se samozřejmě předstírá snadněji, ve škole, v menze při obědě, pomalými pohyby, plynulou chůzí bez zbytečné akcelerace a přibrzdování,

nastřádanou energii poté využijete při důležitých závodech, kde nastane Váš totální výbuch. Ale nejlépe se odpočívá v horizontální poloze, zde však jsou hrozbou proleženiny. (Upozorňuji neberte bobule proti proleženinám, mohli by Vás odhalit v protidopingovém testu.)

Takový odpočinek bolí, protože pro dosažení výsledku bolet musí. Protože bolí, má každý závodník tendenci občas si ulevit a to je důvod, proč především tento odpočinek musí být pod dohledem nesmlouvavého trenéra a proč je tento odpočinek základem růstu úspěchů závodníka v orientačním běhu.

Odvloávky na publikace:

- (1) – ročenka Tesla Brno 1989
- (2) – svázané diplomy (léta 80.tá)
- (3) – tréninkový deník za rok 1992
- (4) – výsledky přespolního běhu „Útěchovskými lesy“ 2000.

Váš

Mikuláš Jaroška

PULP FICTION aneb HISTORKY Z ORIENTÁCKÉHO PODSVĚTÍ

Obsazení:

Petr Vincent Strejček	– Pedro
Martin Jules Štěpánek	– Štěpi
Marcelus M.	– Ondřej
Butch Zhusta	– Janek
Wolf Doga	– Jarda
Petr K.	– Jarda
Lenka Králíček K.	– Štěpi
Mia M.	– Doga
Olaf	– Pavlis

vše je smyšlené a podobnost se skutečnými osobami je čistě náhodná, hudba reprodukována z CD soundtracku Pulp Fiction (má ho Doga)

scéna – ČSOB Strahov

Vincent a Jules jdou odebrat Petrovi K. ionťák, před dvěma se baví o Kejmilovi, kterého nechal Jarda vyhodit z rankingu za to, že dal Mie M. masáž nohou, Vincent navíc dostal úkol od Marceluse M. vyrazit si s Miou M. na večeri k Olafovi.

Juli	Slyšel jsem, že bereš Miou M. zítra ven.
Vincent	Požadavek Marceluse M., abych se o ni zítra postaral
Juli	Myslíš (přiloží pistol ke spánku)
Vincent	Ne. Beru ji do společnosti, ale ještě jsem ji neviděl
Juli	Znáš toho Kejmila? napůl z Prostějova napůl z Prahy.
Vincent	Jo asi jo, ten tlustej, co?
Juli	No nesel bych tak daleko, abych říkal, že je tlustej. Představ si, že se říká, že vypad z vokna.
Vincent	Co udělal, píchal dceru Marceluse M.?
Juli	Ne, ne, ne nic takového.
Vincent	Tak co teda?
Juli	Dával jí masáž nohou.
Vincent Jo?	A Marcelus M. udělal?
Juli	Poslal dva úchylný chlapičky a ti ho vyhodili z Rankingu a Kejmil stěhl 4 patra a spadl do hustníku co měli na zahradě a vod tý doby má vadu řeči.
Vincent	To je teda smůla masáž nohou to je jako hrát si s otevřeným ohněm.
Juli	Byla to jen masáž nohou. Masáž nohou nic není. Klidně masíruju nohy svý mámě.
Vincent	Jo jo, ale je to důvěrný vosahávání dcery Marselluse M. Není to totéž, jako by ji lízal, to ne, ale pohybuješ se na stejným hřišti.
Juli	No, no, no, zadrž. Lízat kundu a dávat tý bestii masáž nohou, to sakra není to samý.
Vincent	Není to samý, ale je to na stejným hřišti.
Juli	To není ani stejný hřiště. Hele, možná, že ty masíruješ nohy jinak než já, ale dotýkat se nohou jeho ženy a strkat jazyk do nejsvětější z jejích svatyní, to není stejný hřiště, to není ani stejná liga, to dokonce není ani stejnej sport. Na masáži nohou prostě nic není, vůbec nic.
Juli	Měli jsme si vzít brokovnici na tuto špinavou práci
Vincent	Kolik jich tam bude?
Juli	Jeden, dva, tři
Vincent	Do prdele, takže tam můžou být čtyři? Měli jsme si vzít brokovnici
Juli	Tak dem

- Juli Ty budeš určitě Petr K., my jsme obchodní společníci pana Marceluse M.,
(Petr K. se pohne a vstává směrem k nim – Vincent ho pohybem usazuje zpět)
- Vincent Jen klid, tak kde to máš.
- Petr K. O čem to mluvíte?
- Jules Tak ty nevíš vo čem je řeč? No vo tom novým švédským superiontáku, co tady tajně před panem M. schovávajíte. Tak ty sis myslel, že na to nepřijde?
- Petr K. To bude asi nějaký omyl....
- Jules Jo, tak omyl - teď mně laskavě popiš, jak podle Tebe Marcellus M. vypadá!
(Petr K. se snaží, seč může.)
- Petr K. No je...je...tlustej
- Jules -a co dál!
- Petr K. ...a je...je...chodí s kamerou
- Jules Vypadá jako děvka?
- Petr K. Cože? (Jules se podívá na Vincenta. Vincent se uculuje. Jules obrátí oči v sloup a střelí Petra K. do ramene.)
- Jules Jestlí snad vypadá jako děvka?
- Petr K. (v agonii) Nééééééééé
- Jules Tak proč si ho chtěl vojet jako děvku?
- Petr K. (v křeči) Nechtěl. (již tišším hlasem)
- Jules Ale chtěl, Petře. Chtěls ho vojet jako děvku a Marsellus M. nemá rád, když ho vojíždí někdo jiný než paní M.. Čets Pravidla OB, Petře?
- Petr K. (v křeči) Ano.
- Jules Zapamatoval sem si jednu pasáž, která se do týhle situace hodí: Odstavec A. II. 4.:
„Závodník je povinen označit průchod kontrolou do čipu, který nese na prstě. Průchod je potvrzen zvukovým a světelným signálem, v případě, že nedojde k potvrzení ani zvukovým, ani světelným znamením je závodník povinen.....“
- Vincent: šfouchne do Juliho, Jules se lekne a opět Petra K. postřelí
- Vincent: -řekni mu to vo dopingu vole...
Juli Jo vlastně, odstavec 5.3 Doping je zakázán!!!
Juli A teď se tě naposledy ptám kde to je?
Petr K. Cože?
Juli Cožel?! Ještě jednou řekneš cože a ustřelím ti buzolu s palce.
Petr K. Cože, běhám bez buzoly
Juli (Prásk)
Petr K. Jau, je to pod stolem.
Vince Víš na co to máme? to aby syn Marceluse M. konečně začal vyhrávat závody. Sorry, my s tím svinstvím nemáme nic společného, tak se pěkně otoč a než napočítám do tří tak my zmiznem.
Vince Jedna, dvě (jeden omylem ždouchne druhého, vystřelí na Bědu)
(Petr K. se otočí s dráskou od kečupu)
Vince Běda Petře K., jestli vo tom někomu cekneš!
- Vincent a Jules odchází, „Petr K. skučí na zemi, ale žije.
Hraje úvodní hudba filmu Pulp Fiction.

scéna – bar na Tesle

Marcelus M. tam sedí s Butchem Zhustou u baru a uplácí ho, aby nechal vyhrát jeho syna Jardu na závodech Kufrování s dominem, Zhusta je už stejně za zenitem, takže slíbí, že to na páté kontrole jde na prdel

- Marcelus Já myslím, že budeš až tohle všechno skončí, myslím, že budeš celkem spokojený parchant. A de vo to Zhusto, teď si celkem dobře. Je to tvrdý, ale tvý schopnosti nejsou věčné. Tvý dny už pomalu končí. To je holt ten podělaný život. S tím se budeš muset bejku holt nějak smířit. Víš tahle branže je narvaná naivníma kreténama, co si myslěj, že budou věkem zrát jako víno. Jenže víno se změní na ocet. Pokud si myslíš, že tvý bude lepší, tak nebude. Navíc Zhusto kolik si myslíš, že máš před sebou ještě závodů? Dva? Orientáci nepořádají ligu veteránů. Byls už u špice, ale ne na ní. A jestli na ní chceš, měls to udělat dřív, hmm, dáš na mě.
- Zhusta Vypadá to tak.
- Marcelus Při zápase možná ucitíš slabý píchání. To si s tebou pohrává pýcha. Ser na pýchu. Pýcha jen bolí. Nikdy nepomáhá. Spolkní to svinstvo, protože až se za rok budeš válet ve Švédsku u jezera, tak si řekneš Marcelus M. měl pravdu.
- Zhusta V tom není problém pane M..
- Marcelus Na pátý kontrole půjdeš na prdel. Zopakuj to.
- Zhusta Na pátý půjdu na prdel.
- 2.2 *Zhusta odejde k baru a dá si drink a přijde k němu Vincent Strejček a zírá na něho*
- Zhusta Nějakej problém příteli?
- Vincent Nejsem tvůj přítel gumo.
- Zhusta Cos to řekl?
- Vincent Slyšels dobře vepřová hlavo.
- Marcelus Á Vincent Strejček je tady pojd sem ty kluku pražskej.
- Vincent Akce na svazu vyšla, tady je ten ionťák - to zasraně rychlý svinstvo.
- Marcelus Dobrá práce, můj Jarda se už těší.

scéna U Olafa – Mia a Vincent

- Mia Marcelus říkal, žeš přijel z Prahy
- Vincent Jistě
- Mia Přemýšlels cestou o čem si budem povídat
- Vincent Vlastně je něco, na jsem se chtěl zeptat, ale vypadáš jako příjemná osůbka takže bych tě nechtěl urazit.
- Mia Óhhhhhhhhhh, to nezní jako ty slaboduchý, únavný zvěstý. Vypadá to, že mi máš vopravdu co říct
- Vincent Jen když se neurazíš. (pauza) Co si myslíš o tom co se stalo Kejmilovi
- Mia Vypad z vokna
- Vincent To je jedna verze a druhá je ze byl vyhozenej protože ti dělal masáž nohou
- Mia A ty tomu věříš
- Vincent No, říká se to
- Mia Kdo to říká
- Vincent Oni
- Mia Oni toho nakecaj. Pravda je ze se mnou jenom tancoval a ani se mne nedotkl Půjdem si zatancovat?
- (tancuj twist) –celej song Jackrabbít Slim Twist Contest*
- Mia A kde je dneska vůbec Tvůj parták Juli?
- Vincent Ále, šel sedmičku.
- Vincent Půjdu na záchod
- Mia To je trošku víc informací než potřebuju

(Vincent odejde a Mia sjede lajnu ionťáku, kterej nechá Vincent na stole, vrátí se a Mia je poblitá a vod krve)

Přichází Jules z běhání a Vincent ze záchodu.

- Jules Do prdele. Co budeme dělat
 Vincent Mio, Mio! Do prdele, kurva, M. mě zabije
 Jules Kurva kamaráde, tohle je vopravdu nepřijemná situace, nemám ponětí co s tím budeme dělat
 Vincent Tos na to přišel až teď, vzpomeň si na Kejmila, jak dopadl. Do prdele, musíme zavolat Marceluse M..
 Jules Něco mně napadlo *(volá Marcelusovi)*
 Juli Buď zdráv negře
 Jsme v pěkně zasraný bryndě, vůbec nevíš jak je to hrozný. Jsme v hospodě u Olafa, a jedna buchta se tady zbuchla z toho zasraného ionťáku, je úplně na cucky, všude se vají mikroskopický částečky mrkve a Naďa Olafová se má za půl hodiny vrátit vod kadeřníka.
(chvilí ticho)
 Marcelus Zvažuju všechna kdyby
 Juli Já nechci slyšet žádný kdyby. Chci slyšet.* Nemáte žádný problém hoši, hodte se do klidu, sedněte si na prdel a počkejte na kavalerii, která už je na cestě*.
 Marcelus Nemáte žádný problém hoši, hodte se do klidu, sedněte si na prdel a počkejte na Wolfa, kterej už je na cestě
 Juli Posíláš sem Wolfa?
 Marcelus Cítíš se líp?
 Juli To je jasný sráčí, to jsem chtěl slyšet.

(Wolf telefonuje)

- Wolf Je to hysterka ?
 Wolf Kdy se má vrátit?
 Wolf Jak byly ty jejich jména?
 Wolf Jules
 Wolf Vincent...Olaf...Naďa
 Wolf Je to odtud třicet minut, budu tam za deset.

("O devět minut a třicet sedm vteřin později")

(Přijíždí Wolf řeší problémy, nechá hochy uklidit kosu a píchne Mie adrenalinovou injekci)

- Wolf Ty jsi Olaf, ano? Je to tvůj dům?
 Olaf Přesně tak.
 Wolf Jsem Winston Wolf, řeším problémy.
 Olaf Jeden máme.
 Wolf Slyšel jsem, můžu dál?
 Olaf Jo. Jistě. Prosím.
 Wolf Ty budeš Jules, a ty tím pádem Vincent. Takže se dáme rovnou do práce pánové. Jak jsem byl informovanej, jde tu o čas. Je to tak Olafe?
 Olaf Jo přesně tak.
 Wolf Naďa se vrací domů o půl desátý, souhlas?
 Olaf Hmm...
 Wolf Bylo mi řečeno, že pokud přijde a najde nás tady, nebude z toho příliš nadšená.
 Olaf Ani trochu.
 Wolf Takže máme 20 minut na to, aby jsme vypadli. Což by nám mělo stačit, pokud budete dělat co vám řeknu... Takže máme tělo plus hodné mrkve minusfuj to je smrad!
 Wolf Olafe...! Můžu mít první pění? U baru jsem cítil chleba s tvarglema, dal bych si krajíc.

- Olaf Tady to je pane Wolfe.
 Wolf Děkuju Olafe. Hmm...! Takže, jako první. Ty vem tělo, a začni jí dávat umělý dýchání a ty začni uklízet tu mrkev.
 Hoši dejte se do práce!
 Vincent Prosím by neškodilo.
 Wolf Zopakuj to!
 Vincent Povidám prosím, by neškodilo.
 Wolf Hmm. Tak aby bylo jasno fešáku, nejsem tady a bych říkal prosím, ale co máte dělat! A pokud máš pud sebezáchovy, uděláš to, a uděláš to jak nejrychle dovedeš. Chci pomoci. Ale pokud to nepotřebujete, tak mnoho štěstí.
 Jules Ne, ne, ne. Pane Wolf, tak to není, vaší pomoci si velice vážíme.
 Vincent Pane Wolf, poslyšte, to není neúcta, já si vás vážím jen nemám rád lidi, co na mě štekají rozkazy.
 Wolf Jsem strohej, protože jsme v časový tísní. Myslím rychle, mluvím rychle. A vy musíte rychle jednat, když se z toho chcete vysekat. Takže já vás teď pěkně poprosím, ukliděť tu kosu!
- (Jules uklízí kosu a Vincent dává Mia první pomoc)*
- Jules Do háje! Tohle ti do smrti neodpustím, je to vrcholně nechutná záležitost!
 Vincent Julie, slyšel jsi někdy o filozofii, která říká, že pokud člověk uzná svou chybu, je mu okamžitě všechno odpuštěno?
 Jules S těmahle kecama běž do hajzlu. Ten, kdo to tvrdí, nemusel kvůli tobě sbírat kousky mrkve, aby tě dostal z průseru.
 Vincent Všechno má svou mlu, Julie. Já nedokážu spolknout tolik nadávek. Jsem jako závodní auto, kterému točíš motor do červeného. Chci říct, že je to o hubu, vytáčet závodní auto do červeného, to je všechno vole! Mohlo by bouchnout.
 Jules Jo tak ty bouchneš?
 Vincent To může bejt!
 Jules Tak v tom případě, já budu rovnou srát atomový hříby, ty kreténe! A vůbec, co dělám tady. Ty jsi ten, co by tu měl zkoumat kousičky mrkve. Changneme se. Budu křisit Miu a ty ukliděť kosu.
- (Uklizeno a Mia se probírá z mrákot)*
- Vincent Řekni něco
 Mia Něco
 Wolf Dobrá práce, pánové. Možná se z toho dostanele.
 Olaf Nemůžu věřit, že je to ta buchtla.
 Wolf No, gruppensex kvůli tomu zatím pořádat nebudem. Jak vypadaj Olafe? Ha, Ha, Ha, Ha, Ha, Ha
 Olaf Vypadaj jako dvě paka.
 Wolf Jdeme pánové, nebo se prochechtáme za mříže. Nenechte se prosit.

scéna – v bytě u Zhusty a na páte kontrole

Zhusta přichází domů za Lenkou Králíčkem.

- Zhusta Ahoj Lenko, už jsem tady, máš sbaleno?, Porazil jsem mladého Marceluse M.. Jak se prosáklo, že mam prohrát, sázky zbořily střechu. Byl si svým vítězstvím jistej, kdyby si aspoň zašněroval boty, moh tu bejt! Teď už na to sere pes.
 Lenka Kolik bookmakerů v tom je?
 Zhusta Všech osm.
 Lenka Kdy budou prachy?

- Zhusta Prachy si vyzvednem hezky v klidu jiným časovým pásmu, ale teď sebou hod!
- Zhusta Myslím že jsem si nalomil žebro.
- Lenka Jak's mi to dělal pusou?
- Zhusta Ne, ty blbko, při tom závodě. Jmenuju se Lenka! Jmenuju se Lenka! (*mongoloidním hlasem*)
- Lenka Nech toho! Drž hubu ty vylízanče! Nesnáším ten tvůj mongoloidní hlas.
- Zhusta Dobře, dobře. Promiň, promiň. Beru to zpátky. Podej mi suchý ručník krásný tulipánku.
- Lenka To se mi líbí, když mi říkáš tulipáne, tulipán je mnohem lepší než mongoloid.
- Zhusta Neřekl jsem ti mongoloide. Řekl jsem ti blbko. Ale vzal jsem to zpátky.
- Zhusta Kde mám buzolu? Není tu!
- Lenka Díval ses?
- Zhusta To víš, že jsem se díval. Co sakra myslíš, že dělám? Vzala's jí? Byla na shromaždišti s mýma věcmi. Ale teď tady nejsou.
- Lenka Ale, měly by...
- Zhusta Jo, zcela určitě by tu měly bejt, ale prostě tu nejsou, tak kde sou do hajzlu!
- Zhusta To byla buzola mého táty, značky Recta předávaná z generace na generaci, kterou koupil pradědeček ve Švédsku a pašoval ji přes hranice v řítním otvoru Nemáš tušení, co musel prožít, aby mi je mohl dát. Ty ostatní věci si klidně mohla podpálit, ale zdůrazňoval jsem, abys tu zasranou buzolu nezapomněla.
- Lenka Mrzí mě to.
- Zhusta To nic. Jenom s tebou neposnidám. Protože musím zpátky na shromaždiště pro svou buzolu.
- Lenka No a nebude tě tam hledat Marcelus M.?
- Zhusta No, to se právě dovím. Pokud jo, a nezvládl bych to, radši zmizím.
- Lenka Myslela jsem, že jsem tu buzolu vzala. Promiň.
- Zhusta Budu zpátky dřív než řekneš borůvkovej koláč.
- Lenka Borůvkovej koláč.
- Zhusta Zas tak brzy ne. Ale brzy, neboj. Ahoj.
- Lenka Ahoj.

Zhusta běží zpátky, ale narazí na Marceluse M. s kamerou, jak po něm pase.

Marcelus Ty parchante. Já ho zabiju.

Marcelus honí Zhustu a střílí po něm z pistole, ale Zhusta na Marceluse počká za stromem a skolí ho k zemi, najednou se objeví PETR K., který sbírá kontroly po závodě.

- Petr K. Co si rácte přál?
- Zhusta Hlavně drž hubu.
- Petr K. Tak moment vo co tu de?
- Zhusta Tak pojď sem ty hajzle. Cítíš tu píchání pane velkej? Sežer to svinstvo!
- Marcelus Tak mě zab.
- Zhusta Jo někdo tu chcípne. Někomu tu uletí jeho podělaná palice.
- Petr K. Ani hnout vážení.
- Zhusta To není tvoje věc Pěťo.
- Petr K. Nebyla, ale už je, odhod' zbraň.
- Zhusta Vůbec nic nechápeš.
- Petr K. Dej tu nohu z toho negra a pomalu postupuj.
- Zhusta Ta svině se snaží mě zabít.
- Petr K. Pojď sem, no pojď.

Petr K. srazí Zhustu

Petr K. V mém lese nebude nikdo zabíjet. Jen já a Matěják.

Petr K. přiváže oba k židli a probudí je z bezvědomí.

Petr K. Kterého zmáknou nejdřív? Ententýky dva špalíky čert vyletěl z elektriky bez klobouku bos narazil si nos, boule byla veliká jako celá Holedná. Jseš to ty velkej hochu. Zmáknem to tady.

Petr K. rozváže Marceluse a jme se ho ze zadu šukat, Zhusta se zatím osvobodí z pout a přijde ke Bědovi a postřelí ho

Zhusta M. jsi v pořádku?

Marcelus Nejsem. Jsem totiž pěkně rozmrданej.

Zhusta Co dál?

Marcelus Co dál? Já ti řeknu co dál, zavolám Fógla s Gavelem s kleštěmi a letlampou pro pana domácího, aby si tady hoši trochu zablbl. Slyšíš mne ty vidláku? Ještě jsem s tebou hochu neskončil. Tvá prdel pozná středověk!

Zhusta Já myslím co bude dál mezi mnou a tebou.

Marcelus Jó tohle co bude dál. Povím ti co bude dál mezi mnou a tebou. Už není já a ty. Je šmytec.

Zhusta Jsme si kvít?

Marcelus Dvě věci. O tomhle nikomu nic neřekneš. Tohle je mezi mnou a tebou a tímhle zhovadilým předsedou, co stráví zbytek svého krátkého života v bolestech. Je to jenom naše věc. Za druhý zmizíš z tohoto města hned teď. Když zmizíš, budeš zmizelý. Nebo tě zmizím já. V Komině jsi prostě skončil. Bereš?

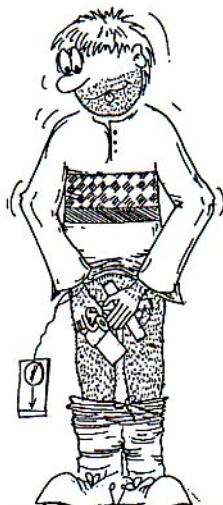
Zhusta Jo.

Marcelus A teď vypadni.

4.8 Pokynou si a oba odcházejí.

The end.

(Zobáci – vystoupení na oddílovém přeboru 2001 – Veverské Knínice)

PRO ORIENTAČNÍHO BĚŽCE TYPICKÉ
TEJPOVÁNÍ KAŽDÉHO BOLAVÉHO ŮDU.

PRAVIDELNOST NA P

Pari-Kaška, Dědi-Marmoška, Šeba-Ecigi, Plech-Čelenka, Tyča-Pavla, Jarda-Gaga, Ďure-Míří, Peťula-Vendi, Štěpi-Verča, Pingl-Katka

1.dějství

u stolu sedí všichni kromě Dědka...

přichází pingl

Pingl: Přání pánové

Peťula: Přineste prosím pár piv. S přáteli potřebujeme po přeboru pořádně propláchnout panděra
pingl odchází

Štěpi: Plechu, probereme postupy?

Jarda: Prý si to pěkně posral

Plech: Po pětku pěkný, pak pohroma. Podívej. Po posedu jsem popoběhl podél potoka, pak přeskočím potok, za potokem předbílám Podmola, potom přes paseku, ...poskakoval jsem jak paroháč přes ten přišerný podrost, ...potil jsem se jako prase, ... předbílám Prokšíka, pak přímo na plošinku, ...předbílám Pichala ,pak po průseku... a pak... a pak jsem to posral....

Štěpi: Předběhl ho i Petr Pernička

Tyča: Perník?...Perník přáteli přezdívaný Piko?

Štěpi(*obraccje se na Tyču*): Proč si nepřijel?Postrádali jsme tě.Pěkný přebor. Pořádali to Pražáci na Požárech.

Tyča: Překládám a prošvihl jsem přihlášky

Pari: Pojdte pařit!

přichází pingl

Pingl: Pivka, pánové!

Plech *na číšníka*: panáka ! Pichal první- za pětatřicet, já padesátý za pětapade.Prostě piča.

2.dějství

přichází Dědek

Pari: Pokemon přichází

Pari: Čau pičo! Co v práci.

Dědek:Pičo, po poledni se mi posral počítač

Pari: Pentium?

dědek *přikyvuje*:.Přeplněná paměť.

Šeba: Přátelé pryč s pracovními problémy. Proboha počněte prosím pařit.

přichází pingl

Pingl: Přáníčko

Dědek: Pivko

všichni se napijou, Ďure se zasní

Ďure: Piča, prostě pohoda.....Pití piva ve mně pokaždé probudí příjemné pocity.

3.dějství

Plech: Co Pavlis? Proběhla pak v pondělí pařba na počest početí Pavlisova potomka?

Peťula: Proběhne později. Pavlis polehává od pondělka v posteli a pojíždá prášky.

Štěpi: A co potomek?

Dědek: Prý pěkný parchant, povídal Pavlí. Předevčirem prý Pavlísovi poblil pracovní podklady pro přestavbu prvního podlaží.

přichází pingl

pingl: Pivka ,pánové?

Šeba: přineste pár..

4.dějství

Jarda: Pánové podívejte, patnáctky přišly.

Dědek: Pěkné prdelky

Tyčka: Příliš povadlá prsa

Đure: Patnáctileté puberťačky

Šeba: Pro políbení takovým patnáctiletým poutětem bych podstrčil i pětistovku.

Pari: Přehřívá se ti pepka? Přece je přišemá.

5.dějství

Pari: Co páleční projížďka podél přehrady?

Jarda: Na piču, pichnul jsem,prodřel plášf.....

Đure: Piča přeletěl jsem přes pařez,....přilba na piču

Pari: Co pak pařba?

Peťula: Perfektní, přemíra piv,.... poblitý pisoár

Jarda: Pavlu prý potom přefíkl Pekič!...po půlnoci v parku

Peťula: Pekič? ten potenciální pražský pedofil?

Pari: Pekič? Přece přišemě páchne

Šeba: Pekelně prd!...

Tyčka: Prý pichá jak pánbůh

Đure: Co Pavlín přítel?

Jarda: Po půlnoci potají pláče pod peřinou.

Štěpi: Paroháč!

6.dějství

Plech: Pánové podřte s pískem

1.1.1 Dědek vstává a odchází s Plechem

Pari: Pavle, pozor, pamatuješ jak si poslední pochcal...

Dědek: Přestaň ,pitomče.

jakmile Plech s dědkem odchází, spustí Štěpi

Štěpi: Plech se právě přiznal, že předevčirem přišel o panictví.

Peťula: Pozval prý Pulínu na projížďku parnikem po přehradě, pak ji poručil pár panáků v putyce. Pulína prý potom pocítila potřebu a Plech podlehl.

Đure: Použil panáček prezervativ?

1.1.2 Plech přichází

Štěpi:PŠŠŠT!!!!

Plech usedá.

Plech:Prošel už pingl?

pingl přichází

Šeba: Panáky pro pány

1.1.3 Pingl odchází, Šeba kontroluje peněženku

Šeba: Potom při placení budu potřebovat půjčit peníze. Postačí pár pětetek.V pondělí jsem poněkud prohýřil plat.

7.dějství

Dědek: Pokemoni, potřebuju poradit s problémem.

Plech: Jsme přece přátelé. Přátelé si pomáhají se svými problémy.Povídej Pavle!

Dědek:Poslední pátky pocítuju prudký pokles pohlavní potence.

Jarda: ty Pavle?

Dědek: S mým pohlavním pudem to jde od pěti k pěti. Je mi pod psa. Můj pyj připomíná pohasínající plamen

Peťula: Pavle,propadáš příliš panice

Dědek: Pátrám po příčinách , pročítám příručky. prohlížím pornografické plátky. V pondělí jsem přečetl

patnáctkrát Playboye pro připamatování podoby přirození protějšího pohlaví

Štěpi:Pavle, potlač pochmurné představy, prostě přichází padesátka

Peťula: podobné problémy postihly i předsedu Pospíška. prý přestal postačovat perverzním požadavkům své požívачné paničky.

Dědek: Pánové prostě průser....Pořád prohmatávám přirození, pokukuju po patnáctkách...

Pari: Přece prodávají pumpičky pro pocit pohody. prodlužují pyj...

Jarda: Prubní pilulky pro potenci. prodávají je na předpis

dědek: Pánové, přestávám pít

přichází pingl

Šeba: piva a párek

dědek: Pítol

Pari: Pičo, přestaň *obrací se na pingla* Pro pána pražskou pálenku

Šeba: přestaň poříukávat. Podívej se na moje problémy. Páteř, prostata, plotýnky, paralentóza, pleš.....plynatost

8.dějství

1.1.4 šeba usíná na stole...

Peťula: Pojďte s pískem!

Zvedá se Peťula, Štěpi, Pari..

Jarda: Pánové popojedem.

všichni se napijou, vynikající pařba je přerušena přibíhajícím Peťulou

Peťula: Pánové průser.Padáme. Pari poblíl pípu.

Tyča: Prase

Đure: Piča Pari

všichni kromě Šeby odbíhají

.....

.....

pingl budí Šebu

Pingl: pane probudte se..Platí!!

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Půjdu radši trénovat LYŽAŘE BĚŽCE

- OBA- Poslyšte, poslyšte veselou story
bude to veliký zážitek
koukejte koukejte na starý voly
držte huby/tichounko už je tu začátek
- S- Už je to tak, chci být sportovec
silná noha, pevná paže, sympatický svalovec
Nebýval jsem vždy takový, měl jsem i ňákou tu vadu
však nedávno jsem se rozhodl: už nechci být vzadu!
Přemýšlím jaký sport... už vím, dám se na orientační běh
V lese se neztratím a budu jedním z těch
Komu lidi neříkají flákač
A na prstě - budu nosit fakáč.
Dám se mezi orientační běžce
A každou ženskou najdu pak lehce.
Přemýšlím jak být nejlepší a už to mám
pořídím si trenéra, ale jak to udělám?
- Říkali chlapi v práci, a ti jsou v pohodě
že nejschopnější ze všech lidí najdu v hospodě
o jednom prý vědí
kde ho najdu neví...
A tak pátrám, hledám, bádám
únavou už málem padám
a pak ejhle, v zaplivané pětce
našel jsem chlapa, orientačního běžce.
- T- Copak chceš kreténe, mám spoustu práce
sedět celý den v hospodě není žádná legrace!
- S- Břej den, já jsem Láďa, sportovec
silná noha, pevná paže, sympatický svalovec
- T- Já jsem býval velká hvězda
ač se to dnes možná na první pohled nezdá
ale pak se mně do cesty připlétla ta megera...
- S- Hej dědku, poslouvej, sháním pro sebe trenéra!
- T- No jo, ty poslouvej, a co by ten tvůj trenér měl všechno umět?
- S- Běhat, skákat, házet, střílet, mapovat, orientovat se, razit... a ne takhle blbě čumět!
- T- Tak to jsi na správné adrese
dáme se do toho, soupeř to odnese
Přestanu pít a chlastat
budu tvým trenérem, a basta
vzpomenu si na svá stará dobrá léta
a vyrazíme spolu do světa
- S- No tak to jsem štěstím bez sebe
ale podívej se na sebe
- T- Neboj, budu fit, však počkej chvíličku
dáme si spolu poslední skleničku
Kdepak, ty už pít nebudeš, začínáš běhat

(nalije 2 panáky)

Štřílet, mapovat, skákat, sedat a lehat...

Dej to sem příteli...

(vezme S panáka a kopne ho)

a mazej spát, ať už jsi v.....posteli.

Zítřka v deset ať jsi na trati!!!

Se mnou se chlapec neztratí.

1. trénink

- T- Tak nejdřív sportovče jednu úmluvu
alkoholu se nedotknem, to nemá omluvu
budeme trénovat, běhat a skákat
a trénink nebudem už nikdy flákat
jen tak se dá dojít k cíli
až budem na bedně, pak teprv budem slavit, můj milý
- S- To beru, já se svým trenérem
začínám běhat, vyhrávám nad érem
- T- Tak chlapče, odlož si saka
ať při tom běhu nechytneš vlka
Kolo je dlouhý, tak žádný kvalt
5, 4, 3, 2, 1 start (S odběhne)
- To jsem zvědav za kolik to dá
pak uvidíme jestli na orientační běh vůbec má.
- S- Tak jak jsem to oběhnul?
valil jsem div jsem nezhebnul
- T- Bylo to dobrý, jedna věc mně ale vadí velice
myslíš furt na ženský – pusť z hlavy ty slepice..
- S- Zapomenout na ženy? To bude těžké, to nebudu juchat
to jako znamená, že s nima nemůžu... chodit do kavárny?
- T- Přesně tak sportovče, ono se to nezdá
ale jen odříkáním z tebe bude hvězda
- S- A co až se mé děvče bude svlíkat?
- T- Dáš si karbošnek a litr mlíka.
- S- A to jí tam tak nechám? To se dá?
- T- To víš že nenecháš... zavoláš trenéra
- S- Tak zítřka v deset zase tady,
Snad má ten sport i nějaké klady..

2. trénink

- T- Tak chlapče, připrav se zlato
trénink je těžký, jdeme na to.
Kolo je dlouhý, tak žádný kvalt
5, 4, 3, 2, 1 start (S odběhne)
- To jsem zvědav za kolik to dneska dá
pak uvidíme jestli na orientáček vůbec má.
- S- Trenére nemůžu, jsem zcela grogy,
dal bych si raději ze dva tři grogy.
Trenére nemůžu, ležím tu pod stromem,
už sotva dýchám, už nikam nepudem.
Ty tvoje zásady, já potřebuju ženu,

ne jen furt ovoce a zeleninu

Jéé ženská...

(projde ženská, odplazí se za ní)

- T- Todle jsem nezažil za svoji kariéru
projde tu ženská a kluk je v péru.
Nejsem zvyklý na tudle situaci
a krom toho chudák netuší, že je to ta má megera, a že má menstruaci
- S- Já jsem ji nedohnal, kašlu na to
trénuju jak blbec, a nestojí to za to. *(připlazí se zpět)*
- S- Potřebuješ trpělivost a jontový nápoj
Jeden tu mám, klidně se napoj
- S- Půjdem radš do hospody a dáme si panáka
vždyť já se pobleju když si dám ionťáka
- T- Řekli sme si žádný chlast a žádné ženy
máš za sebou dva tréninky a už jsi vyřízený
- S- Když mě to neba, já se chci bavit
ne čekat na výhru a až teprv pak slavit
- T- Jdi se dom vyspat, nejsme žádní norci,
ještě všem ukážem jací sme borci.
Hezky spinkej a počítej ovečky,
Zitra tě Láďo čekají kopečky

3. trénink – monolog T

- T- Čekám tu už 20 minut, tak to je konec
Že by ho tak vystrašil tendleten kopec?
Kdepak je ten sportovec
silná noha, pevná paže, sympatický svalovec?
Už má mít za sebou nejmlň 5 koleček
jestli hned nezačne, prohraje, blbeček
Haló, Proším vás je Láďa doma? *(telefonuje)*
cože, že tam není ani noha?
Na trénink že odešel....
aha... tak já ho jdu hledat, kudy asi šel?
Co je mě po tom? Vlastně nic
Jenom jsem vám to chtěl říct.
Na kolečku za mostem není...
Na kolečku pod lesem není...
.....
on si snad někde pod mezí lení!
Jak jdu kolem hospody tak špinavým okýnkem
koho to nevidím, Láďu, a s panákem
Sedí tam sám, na prázdné lavici
A nemá nic, až na tu opici..
Jsem z toho v šoku, padám pod schody,
jen co se vzpamatuju, vcházím do hospody

Hospa

- T- Copak tu děláš bidáku
neučil jsem tě přece chlastat místo tréninku!

- S- Už je to tak trenére, buď jak buď
Začínám tomu chlastu přicházet na chuť
Jsme teď taková trojice
já, fernet a opice.
- T- To nemyslíš vážně, co tím chceš naznačit?
- S- že budu pít, kouřit a skotačit.
Za holkama chodit, už nikdy běhat,
Při sedu lehu už jenom lehat
- T- Kdepak je ta silná noha, pevná paže sympatický svalovec?
vždyť podívej se na sebe, seš tlustej jak kytovec !!
- S- Cos to řek ty adidasě?
- T- Že seš tlustej jako prase.
- S- Ale co trenére, tak si dej jednu
pak na to vliťnem a vyhrajem bednu
- T- Ty už nic nevyhraješ, seš prostě nula,
předhoniš tě i kdejaká líná mula
Odcházím na trénink, dělej si co chceš.
dej si však bacha, ať na ten chlast nepojdeš
- T- Vážení přátelé jak sami vidíte, orientační běh je sport, který se trénuje těžce
co budu dělat? Vždyť to znáte: půjdu radš trénovat LYŽÁŘE BĚŽCE!

David & Momo

Výsledky oddílového přeboru (28. – 29. 10. 2000, Olomučany, Rudice)

D21E	SO		NE		CELKEM
1. Miri	42:03	(1.)	34:09	(1.)	76:12
2. Verča P.	45:23	(2.)	35:54	(2.)	81:17
3. Kaška	50:10	(3.)	38:20	(3.)	88:30
4. Katka C.	53:20	(6.)	40:00	(4.)	93:20
5. Katka D.	59:45	(7.)	43:25	(5.)	103:10
6. Marťa S.	62:30	(9.)	46:07	(6.)	108:37
7. Gaga	68:30	(11.)	47:24	(7.)	115:54
8. Lukina	66:37	(10.)	54:25	(8.)	121:02
Jana G.	51:15	(4.)			
Čele	52:39	(5.)			
Berta	60:20	(8.)			
Verča G.	71:30	(12.)			
Soňa	81:37	(13.)	disk		
Alice	disk				
H21E	SO		NE		CELKEM
1. Tyča	50:34	(2.)	39:46	(1.)	90:20
2. Štěpi	50:46	(3.)	44:44	(2.)	95:30
3. Plech	49:50	(1.)	46:50	(5.)	96:40
4. Ivošek	52:01	(4.)	46:59	(6.)	99:00
5. Peřůla	56:55	(6.)	48:18	(7.)	105:13
6. Ďure	57:00	(7.)	48:42	(8.)	105:42

7. Hajous	55:17	(5.)	50:38	(9.)	105:55
8. Jarín	59:11	(9.)	51:08	(10.)	110:19
9. Janek	63:58	(12.)	46:22	(3.)	110:20
10. Ondra	64:03	(13.)	46:37	(4.)	110:40
11. Martin D.	64:30	(15.)	54:40	(11.)	119:10
12. Kuba Z.	64:22	(14.)	54:50	(12.)	119:12
13. John	60:00	(10.)	60:35	(14.)	120:35
14. David S.	66:55	(17.)	56:55	(13.)	123:50
15. Dědek	66:18	(16.)	62:06	(16.)	128:34
16. Šeba	61:27	(11.)	71:04	(19.)	132:31
17. Pepa Š.	72:30	(19.)	64:02	(15.)	136:32
18. Kýta	69:50	(18.)	68:50	(18.)	138:40
19. Mína	75:08	(21.)	67:12	(17.)	143:20
Pavlis	57:43	(8.)			
Bodec	74:07	(20.)			
Tomáš H.	75:53	(22.)			

H40	SO		NE		CELKEM
1. Vous	49:16	(2.)	36:12	(1.)	85:28
2. Mladej	51:27	(3.)	38:53	(2.)	90:20
3. Komínek	53:59	(4.)	45:21	(4.)	99:00
4. Duřino	58:35	(5.)	43:16	(3.)	101:51
Žán	disk		53:00	(5.)	
Uhman	60:23	(6.)			
Pete	46:35	(1.)			

D40	SO		NE		CELKEM
1. Dobra	40:14	(1.)	31:54	(1.)	72:08
2. Ada	41:35	(2.)	33:20	(2.)	74:55
3. Teta Věra	49:44	(4.)	38:16	(3.)	88:00
4. Mirka	49:09	(3.)	38:51	(4.)	88:00
5. Marie	53:14	(6.)	39:46	(5.)	93:00
6. Hela	51:51	(5.)	45:10	(6.)	97:01

Výsledky oddílového přeboru (10. – 11. 11. 200, Veverské Knínice)

D21	SO		NE		CELKEM
1. Miriel	45:02-1		43:20-2		88:22
2. Verča	46:39-2		42:09-1		88:48
3. Venda	51:35-3		47:13-4		98:48
4. Kaška	57:37-4		45:58-3		103:35
5. Gaga	57:37-4		52:55-6		110:32
6. Katka H.	59:23-6		55:40-7		115:03
7. Jana D.	61:56-7		56:10-8		118:06
8. Eva	67:47-8		52:23-5		120:10
9. Marmoš	74:06-11		67:09-10		141:15
10. Iva K.	75:10-12		66:05-9		146:15
Marťa S.	70:38-9				
Pavla	71:38-10				

Hana T.	92:06--13
Jana B.	110.00-14
Čele	Disk

H40	SO	NE	CELKEM
1. Pepa Š.	47:35-1	40:49-1	88:24
2. Cvrček	49:35-2	42:18-2	91:53
3. Kýta	53:52-3	47:18-3	101:10
4. Vous	54:36-4	47:19-4	101:55
Doušek	68:54-5		
Komínek	70:10-6		
Pete	91:00-7		

H21	SO	NE	CELKEM
1. Tyča	54:25-2	47:22-3	101:47
2. Plech	54:17-1	49:53-6	104:10
3. Štěpi	62:54-5	47:08-1	110:02
4. Ivošek	60:55-4	49:37-5	110:32
5. Zdenál	64:13-7	47:17-2	111:30
6. Hajous	63:30-6	48:58-4	112:28
7. Ďure	60:27-3	55:58-14	116:25
8. Peřula	65:05-8	54:55-13	120:00
9. Paří	68:08-10	53:45-12	121:53
10. Jarda	70:30-11	51:57-8	122:27
11. Ramach	70:47-12	52:18-9	123:05
12. Janek	75:02-15	51:22-7	126:24
13. Dvoř	73:10-13	53:28-10	126:38
14. Ondra	73:25-14	53:28-10	126:53
15. Mára	67:24-9	62:53-17	130:17
16. Kuba	80:26-18	61:24-15	141:50
17. Mína	79:20-17	62:46-16	142:06
18. Rendy	79:00-16	68:21-18	147:21
19. Petr B.	146:25-19	109:30-19	147:30
David	?		
Dědek	Disk		
Badec	Disk		

D40	SO	NE	CELKEM
1. Vanička	89:31	56:56	146:27

H15	CELKEM
2. Miloš	43:46

D15	CELKEM
1. Miša	50:00
2. Zuzka	84:31

V létě jedině na jih

K O ncem července jsem konečně dostal rozum, vykašlal se na dodělávání diplomky, práci, kamarády, učení, sportování atd., zadlužil jsem se, a spolu se svojí milou vyrazil za teplem na jih, trochu se povozit vlakem. Přišlo mi to jako docela dobrý nápad, hlavně proto, že Jitka neshází hady a podobnou havěť a spaní ve vlacích se tudíž jevílo jako optimální. Na poslední chvíli jsem si rozmyslel nejet zas jako obvykle do Portugalska, a pak třeba dál do Maroka, hlavně proto, že loďka do Afriky je zatraceně krátká a Jitku by ani za ty prachy určitě neuspokojila. O Jitčině zálibě ve velkých loďkách se rozepíšu jindy. Zde alespoň na okraj uvádím, že jsem doposud největším triumfem, lze-li to tak vůbec nazvat, byl výlet s kolama na prygl, kde se mi díky úplatku podařilo svést Jitku za pakatel lodí Bratislava(?) i s bikama z Obory tuším až na Mečkov. Tam ale Jitka, bohužel, krátce po vylodění najela zadním kolem na hada slepýše, což pozitivní doměr z plavby lodí takřka vymazalo, a vše se podařilo zachránit až v restauračním zařízení v nedaleké Veverské Býtišce.

S půjčenýma prachama v kapse mi hned otrnulo (pro jistotu jsem si nějaký nechal ještě i doma) a vybral jsem interall na Slovinsko, Itálii, Řecko a Turecko – v ceně lupenu byla zpáteční loďka z Talošky do Řecka přes Jadran. Suverénně nejdlejší, jaká se mi doposud nabízelá. Ze dna šuflete jsem vytasil mapu Středozezemních zemí 1:2.000.000 s naznačenou železniční sítí a během stopování u Carrefouru se v duchu snažil oprástit svoje vědomosti o očekávaných architektonických a jiných skvostech kolébky civilizace, které jsem zapomněl během šesti let studia dějin umění. Psychicky připraven na obvyklé adrenalinové ježdění na černo, usedl jsem s úsměvem do U-bahnu po bok své milé, a s igelitkou Carrefour zapatlanou od rozteklyho jogurtu mezi nohama jsem si vychutnal očekávanou hodinovou projížďku Vidní. V noci nás v parku naštěstí ojeli jenom komáři a na druhý den odpoledne jsem konečně spatřil legendární nádr v Udine, kam se nedávno odvážně vypravila Lenora na romantický výkend.

Překvápko jsem zažil v nočním expresu Venezia-Roma (ktorej jsme si mimochodem museli ještě připlatit). Byly tam jen tři zcela zarezervované narvané vagóny plné Japončičků v kupé a různé ostatní chamradě jako my v chodbičce – neváhali jsme a zalehli dokud to šlo – ale absolutně mě dojalo, když jsem byl opakovaně donucen stát ve spacáku přilepený na okno chodbičky a nohy mi ojíždějí pinkl rozvážející ve 2 ráno Japončičkám patrovým vozíkem chlazený heineckeny a kávičku (jak se tam s tím krámem prodal je mi doteď záhadou). Rozvoz chlazených heineckenů ve dvojce je vsadou civilizace. Na východ od Talošky se s nimi již nesetkáte. Zato se setkáte s kouřem a stěhováním celých rodin nočními vlaky spojeného se žraním masného masa ve tři ráno, což bývá jedině zpestření. Chlast je drahej a teplá, hulí se všude. V Itálii se hulí v nekuřáku v chodbičce (na rozdíl od tuzemského zvyku hult v kuřáku v chodbičce), okna jsou trvale otevřená, takže popel stejně lítá všude. V Řecku se hulí všude. V Turecku se zdá, že se hulí – také všude. Italské vlaky jsou stejně pomalé jako naše, jen jsou čistější a víc se v nich hulí. Řecké vlaky jsou asi třikrát pomalejší než italské, jezdí jich asi desetkrát až dvacetkrát miň (v Řecku jsou v podstatě dvě, respektive jedna trať - to jsem zjistil, až jsme tam dojeli) a turecké vlaky jsou nesmírně pomalé.

Kousek za Římem jsme poprvé přeskakovali perón a Jitka si vyvrtila kotník (bolí ji doteď), což byla blbá zkušenost. Cestou z Neapole jsme si koupili krabčové víno, což se ukázalo jako hnusně čučo, což byla taky blbá zkušenost, díky níž jsme pak už kupovali víno jen ve flaškách, což se ukázalo jako výhra. Nákup vína však byl otázkou zkušenosti, neboť pouliční vinotěky se otevíraly až po setmění, což jsme zjistili až v Syrakusách, kde jsme si nakoupili sícillské víno ve flaškách a kde se Jitce částečně odvrtnul kotník, což jsme společně oslavili sícillským vínem v nočním vlaku. Vyčihnete-li si zrovna expres nezarezervovanéj Japončikama, lze zatáhnout závěsy, udělat si letiště, kalit třeba sícillské víno ve flaškách a zaspát i trajekt zpět do Talošky, kde se teda mimochodem vlak pěkně crčí a trvá to asi půl večnosti, takže je nejlepší si zatáhnout závěsy atd.

Největší vydrbávka (společně s cestováním řeckými a tureckými vlaky a marnou snahou nakoupit v „normální“ dobu cokoli k jídlu) bylo nalodění se na loďku v Brindisi. Samozřejmě jsem si dopředu nezjistil odjezdy (proto jsme jeli do Brindisi na dvakrát, do přístavu na rozdíl od jiných, he, našťásti jen jednou) ani to, že se dá plout zadarmo z Bari i jinou loďkou, než která je uvedena na jízdence. Laksní kretění nám neřekli, že je třeba si všechno zarezervovat, takže samozřejmě OK nebylo nic. Po třech hodinách čekání ve frontě na loď, která už měla být tou dobou dávno odjetá, jsme to zkusili náhodou

tam, kde to údajně nemělo jít a narychlo změnili kurz. Na rozdíl od pomalejších (tupějších nebo naivnějších jiných valutových cizinců, dvou Holanďanů mě bylo fakt líto) jsme dospřintovali nastartovanou loď. Speedoval jsem jak sviňa s kymácejícím se batohem ve tmě od lodi k lodi, a pak, skutečně, za několik minut se všechna dvířka přiklopila. Blbý je, že jízdenky se asi fakt prodávají dokud loďka nezmezí z obzoru. Změna kurzu se velmi vyplatila, protože z Igoumenitsy, kam jsme původně mířili, široko daleko žádný vlak nejedí, což jsem taky zjistil až na palubě.

V Řecku je větší vedro a bibější vlaky a skoro žádní Japončiči ve vlacích-asi vědí proč. ICčka jsou většinou dopředu vyprodané a nehorázně předražené, zásadně nenavazují, abyste museli znovu platit příplatky a jsou stejně pomalé, jen nezastavují všude (a možná se tam dají koupit heineckeny, ale jídelňáky jsou v Řecku všude, v každé z pěti lokálek co denně jede). Řecké vlaky to je ta pravá zabijárna času, ta pravá nefalšovaná smažba v koženkových sedačkách, ta pravá vychutnávka nekonečného stání v zapadlé díře čekáním na smířejoucí zpóźděný vlak, kterou lze vyplnit snad jedině cigárkem, máte-li k pití pouze teplou vodu v PETláhvi a čokoláda je dávno na sračky. V italském vlaku popel odletuje vírem z otevřených oken. V řeckým si zahulíte komfortně, žádný průvan, jen vedro, nuda a nuda. Nekonečná nuda a vedro; ke konci výletu, zvláště během 33 hodinového přejezdu vlakem z Istanbulu do Atén, jsem dokonce chvílema uvažoval, jestli jsem si neměl vzít s sebou skripta do metodologie dějin umění, ale poté, co jsme pak v Aténách o čtyři minuty (he) nestihli přípoj do Korintu a utřeli tak i loď, jsem nevěřicným dojetím tuto myšlenku zapudil. Znovu mi to lezlo na mozek, když jsme se v Pátras, haluzácky, navzdory všem malomyslným předpovědím, nalodili grátis na skoro prázdné luxusní trajekt Superfast, který nás za 22 hodin hodil do Ancony. Cestu znepríjemňoval pouze víchr zhasinající beedeeska na desáté palubě úplně nahoře, která nám byla vyhrazena (hned vedle baziho) a Enzo, ktorej, když ráno myl okna a zabrádlíčko od soli tak nacákal vodu na moji fleesku. Přesto však tato loďka byla skutečný triumf, můj naprostý totální triumf, luxusní sprchy, obchody, atd., bohužel jsme neměli už skoro žádný prachy.

Zapíjel jsem megačokoládu milka-whole-nuts růžovým vínem z flašky a usínal s pocitem, že Jitčin doposud nejlepší zážitek s loďkou z parniku na pryglu, musí být tímhle překonán. V duchu jsem bilancoval nasbírané kladné a záporné body: jak jsem Jitku vozil na vozítku pro zavazadla po neapolském a dalších perónech, když měla totálně vyvrklou levou nohu, jak jsem jí sehnal u Mcka do ilegality led na otok, jak jsem vyfakoval nádražního zřízence v Neapoli, který se mě snažil přesvědčit, že ty vozíky nejsou pro zábavu, jak jsem Jitce koupil v Tarantu broskev, jak jsem se nechal ošidit o dvacet voči v pokladně v Benátkách, jak jsem Jitce dopřál po dvou (nebo třech?) dnech nemytí devadesátiminutovou adrenalinovou projížďku autobusem volvo MHD na pláž kamsi za Soluň- největší špinavou díru jakou jsme cestou potkali, jak jsme v Istanbulu na druhde zabívakovali v parku a druhý den si raději koupili podkrovní balkón v hostelu se sprchou, což mi poradila česká konzulka, se kterou jsme hulili jablečnou vodní dýmku, kterou se však naneštěstí nepodařilo dohulit, protože jsme byli odvezeni klimatizovaným diplomatickým peugeotem k Bosporu, kde jsem díky chytré radě spřízněné konzulky zaperlil s romantickým výletem malou ozvučenou (Tarkan) loďkou k asijským břehům (kousek od tam hráli tuším Galatasaray Istanbul se Sofií, byl zrovna Pokal Mittwoch), ale vzpomněl jsem i na to jak nás v jakési jiné řecké špinavé díře, kde jsme spali 200m od nádrů v křákách u hlavní promenády, nechutně poštipali komáři, takže jsem ještě o týden později na sympatickou černovlasou Mexičanku s americkým pasem ve vlaku z Istanbulu udělal dojem poďobaného pubertáka, což vůbec neodpovídalo mým ambicím, zvláště když Jitka zrovna spala.

Celkově jsem měl z výletu až na Jitčinu vyvrklou nohu výbornej pocit, který se ještě umocnil mým historickým prvním stopnutím polským autem v životě, které nám zastavilo po osmi hodinách stopování na slovinsko-rakouské hranici v plné sluneční smažbě na svátek Panny Marie 15. 8. 2001. Na závěr bych chtěl dodat, že cestování s milou je nadevše, snad jen na Balkán a do Turecka je lepší mít s sebou ještě další dva borce, aby vám někdo náhodou nedal v lepším případě do huby. Tak. Ivoš